

lets over aardbevingen. — Het Carnaval in den Bosch. — Een Italiaansche badplaats, die in twee jaar tijds gebouwd werd. — Heyermans' „Uitkomst". — De oude stede Naarden. Met vele fraaie foto's. — Mooie kieken van het eiland Corsica. — De interacademiale voetbalwedstrijden.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

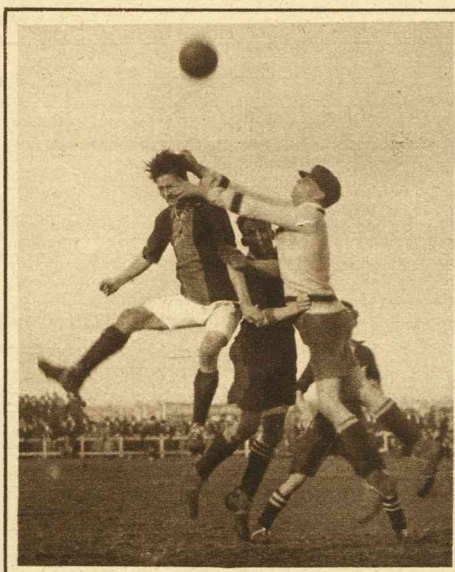
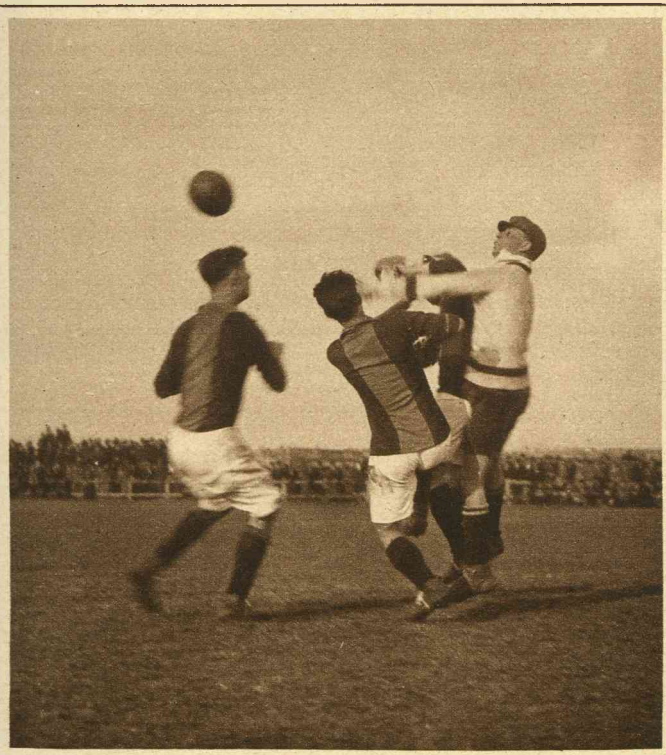
PANORAMA

N°. 36 (10) 12DE JAARGANG
4 Maart 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonnés
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

OM HET KAMPIOENSCHAP

Zondag l.l. werd op Houtrust te 's-Gravenhage een aanvang gemaakt met de door den N.V.B. uitgeschreven kampioenswedstrijden. De strijd ging tusschen den Westelijken eerste-klusser H. B.S. en den Oostelijken eerste-klusser Go Ahead. H. B.S. kon bij het verlaten van het terrein een 4-2-overwinning boeken. — Hierboven een drietal zeer interessante spelmomenten.

Links en rechts:
Een tweetal spannende
momenten voor het doel
van Go-Ahead.

Het Go-Ahead- en H. B.S.-elftal poseert broederlijk voor onzen fotograaf.

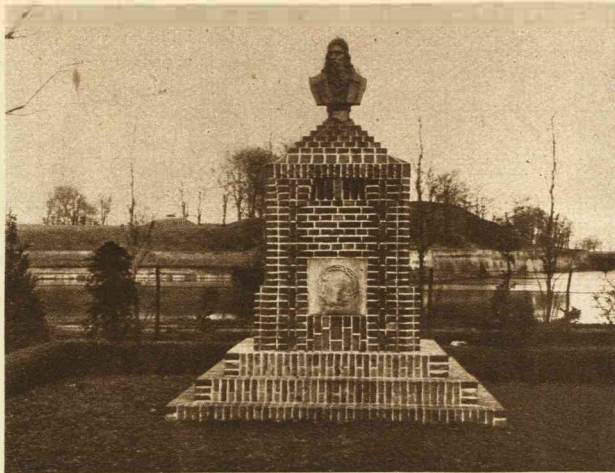

Het oude Stedehuis.

DE OUDE STEDE NAARDEN

tram de hoofdstraat, waar zich machtig verheffen als schoone historische monumenten het Raadhuis en de Groote Kerk.

Het oude Stedehuis maakt op den bezoeker, die oog heeft voor historisch schoon, een machtigen indruk en een groot geluk mag het worden genqemd, dat dit bouwwerk in vroegrenaissance stijl van rood baksteen met zandsteenbanden afgewisseld, zijn oorspronkelijk karakter volkomen heeft behouden. Bijzonder schilderachtig is deze eigenaardige

Het Comenius-monument.

dubbelgevel, terwijl uit het hooge zadeldak het kleine torentje zoo pittoresk oprijst.

De talrijke ramen met glas in lood; de houten luiken passen zoo volkomen in deze omgeving, evenals de poortingang, met de gehouwen beelden, voorstellende Geloof, Gerechtigheid en Hoop, gekroond door het oude stadswapen. Boven den ingang prijkt het opschrift:

„Godt Regiert Al. Anno 1601”.

De Groote Kerk.

De voormalige Gasthuiskerk,
die later als garnizoensbakkerij in gebruik was.

Het interieur vooral is een nadere beschouwing overwaard. Zeer bijzonder is de ruime vestibule met haar bruin-roode steenbevloering en geweldige eikenhouten betimmering. De draagbalken en consoles zijn van geweldige afmetingen. Terzij vindt men de voormalige gevangenis-cellen.

Bijzonder fraai is de Raadzaal, waar vooral indruk maakt de antieke schouw. Ook de zeer bijzondere meubilering is een kijkje overwaard. Rondom de zware eikenhouten tafel staan de zetels geschaard, met rundleer bekleed, terwijl in de hooge eikenhouten betimmering zitbanken zijn gemaakt. Ook hier wordt men getroffen door de bijzonder zware zoldering, waarvan de balken rusten op kunstig gesneden, beschilderde consoles. Groote kruisramen geven aan het geheel een bijzonder cachet, terwijl verschillende schilderijen de wanden sieren.

Het Comenius-museum ter gedachtenis aan den grooten paedagoog (die in 1671 te Naarden in de Waalsche kerk werd begraven), voorheen ter bezichtiging op de bovenverdieping van het Raadhuis, is thans ondergebracht in de reeds eerder genoemde, voormalige Gasthuiskerk in de Turfpoortstraat.

Eenigen tijd geleden heeft men een begin gemaakt met de restauratie van de vestibule. De vloer, welke verzakte, is geheel hersteld en de onooglijke, grauwe vloerbedekking vervangen door roode tegels. De geheele restauratie van het oude Stedehuis, waarvan de plannen zijn samengesteld in overleg met de Rijkscommissie voor Monumentenzorg, is begroot op / 40.0000.

Niet minder schoon is de Groote Kerk te Naarden: een Gothisch bouwwerk, dat machtigen indruk maakt. De kruisgewelven en tongewelven, in baksteen en eikenhout opgetrokken, geven aan het bedehuis een machtig aanzien, evenals de majestueuze kolommen, waarop ze rusten.

Banken en preekstoelen zijn mede van eikenhout, terwijl een sierlijk gebeeldhouwd koorhek het priesterkoor afsluit. Beroemd is tevens het groote orgel.

De bevloering van dit indrukwekkende bedehuis bestaat uit groote grafsteenen, nog voorzien van talrijke wapens, teekens en inscripties.

Van groote bekendheid in ons land is de telkenjare in dit bedehuis terugkeerende uitvoering door de Bachvereniging, onder leiding van den bekenden musicus Johan Schoonderbeek.

't Zijn echter niet alleen de groote bouwwerken, welke Naarden stempelen tot een bijzondere historische veste: allerlei stadsgedeelten geven aan dit stedeke van ongeveer 5000 inwoners, 'n eigenaardige bekooring.

Die bijzondere omwalling met heur uitgebouwde bastions; de breede, rustieke vestinggrachten, maar niet het minst allerlei straatjes en steegjes typeeren de stad als iets geheel bijzonders. Zelfs de ouderwetsche keienbestrating is vrijwel behouden gebleven.

Bij een rondwandeling langs de buitenzijde treft ongetwijfeld die oude binnengracht: de zoogenaamde Oude- en Nieuwe Haven, waar de wal muren, de oude vervallen huisjes, schots en scheef tegen

an de omzooming van het schilderachtige Gooi, terzijde van een inham van de Zuiderzee verrijst als een beeld uit het verleden de oude stede Naarden, de historische grensvesting tusschen Holland en het Sticht.

Tot diep in het verleden dringt de geschiedenis van deze aloude Gooische nederzetting, welke volgens de historieschrijvers reeds vóór 968 ontstond en van Keizer Otto I het stederecht met wapen ontving.

't Is niet te verwonderen, dat deze versterkte plaats, gelegen in het brandpunt tusschen Holland en Utrecht, meermalen geducht moest lijden door de aanvallen van buiten- en binnenlandschen vijand.

Zoo werd in 1350 het oude Naarden door de edelen, welke de macht der vrije burgers trachtten te fnuiken, geheel verwoest, tot gelukkig Graaf Willem V vergunning verleende de bekende stede te herbouwen.

Doch al ging meermalen de oorlogsschaaf over de stad, Naarden ontwikkelde zich krachtig en werd in de 16e eeuw een rijke koopstad, waar laken- en fluweelweverijen welvaart brachten.

Voor al van de zijde van het nabijgelegen Bussum geeft deze omwalde stede nog het echte beeld van een ouderwetsche vesting met zijn onheilspellende aarden- en betonnen ommuring langs de breede ouderwetsche grachten.

De aard der stad is dan ook oorzaak, dat van dezen kant af een flinke, breede toegangsweg ontbreekt.

Na een korte, aardige wandeling van ruim twintig minuten van het station Naarden—Bussum af bereikt men de groote loopbrug, welke over de rustieke breede buitengracht der vesting is gelegd.

Even naar rechts voert een smalle verbinding, het zoogenaamde „Kippenbruggetje” over de binnengracht, en . . . onmiddellijk bevinden we ons nu tusschen de hooge wallen, waar een smalle weg tusschen prikkeldraadversperringen naar de stad leidt.

Hier wordt onmiddellijk het oog geboeid door een echt stadsbeeld: de Turfpoortstraat, waar allerlei antieke gevels, jammer genoeg meerendeels met een kalklaag bedekt, herinneringen oproepen aan het verleden.

Een gunstige uitzondering maakt hierop de vroegere garnizoensbakkerij; in vroegere tijd als „gasthuiskerk” in gebruik, waar een drietal gevelsteenen herinneren aan de Spaansche belegering van het jaar 1572.

Op deze steenen leest men de volgende inscripties.

„Denckt op den dagh
Dat men hier sach
Hoe Spangiën tegenwoort
Berooft heft 't Landt.
Deez stadt verbrandt
De burgerij vermoort.”

A.O. 1572. D.I.D.C.

en ter andere zijde:

„U comt o Heer
Alleen de eer
Van dit gebou
Voor tegenspoet
Dees stadt behoet
En 't Huys Nassou.”

Anno 1615.

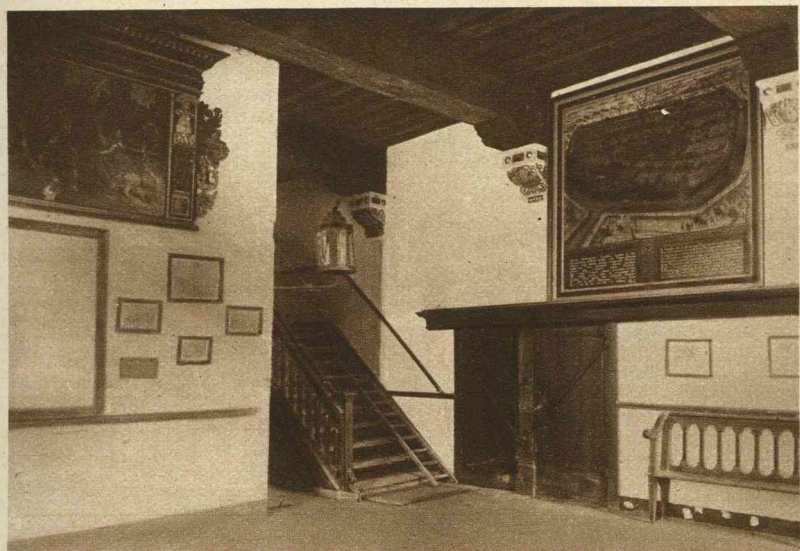
De bovenste steen geeft een beeld van de beschieting der kerk en de burgers.

Spoedig bereikt men langs de baan der Gooische Stoom-

Panorama van een gedeelte van Naarden en omgeving.

Op den achtergrond de vestinggrachten. Geheel in de verte ziet men nog vaag de Zuiderzee.

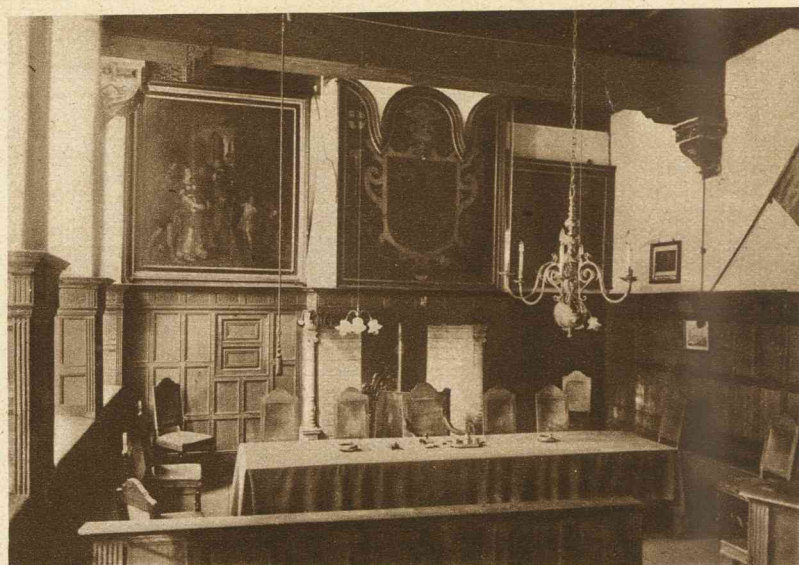

De fraaie hal in het Stadhuis.

het moderne verkeer dermate in den weg stond, dat het Stadsbestuur besloot het historische monument te doen verdwijnen, waarna ook aan die zijde een breede toegangsweg tot de stad kon worden aangelegd.

Verder herinneren nog de verschillende Kazerne's en het Arsenaal aan den vroegeren oorlogstijd.

Gedurende den mobilisatietijd zijn vrijwel al deze legerinrichtingen, wegens gebleken ondeugdelijkheid, aan het gebruik onttrokken, zoodat thans alleen nog de zoogenaamde Kazerne-Weeshuis

Intérieur van de Raadzaal in het Stadhuis.

elkaar geleund, 's zomers verscholen in 't groen van aardig geboomte aan de waterzijde, als 't ware stemmen fluisteren uit ver verleden.

Aan 't eind der gracht bevindt zich een steenen brug met dam ter keering van het zeewater, vanwaar men wel een bijzonder schoon gezicht heeft op de omwalling en de daarachter gelegen rustige Zuiderzee.

Van de oorspronkelijke poorten is alleen de Utrechtsche poort overgebleven, welke te midden van de aarden omwalling een typischen indruk maakt. Het vreemde bouwwerk dateert uit het jaar 1877. Een vrij breede weg naast de smalle poort is dienstbaar gemaakt aan het drukke verkeer in de richting Amersfoort en Utrecht. Hier staat aan de stadszijde het eenvoudige gedenkteekeken ter eere van Comenius opgericht, terwijl buiten de poort een aardig plantsoentje is aangelegd, waarin thans het borstbeeld van den grooten Czech verrijst.

In de omgeving der Oude- en Nieuwe haven, aan de buitenzijde, verrees tot voor eenige jaren geleden nog de logge Amsterdamsche poort, welke echter

De Haven.

garnizoen bevat, waardoor Naarden ook thans nog een militaire plaats is.

Opmerkelijk, dat deze oude stede bij al heur herinneringen aan den ouden tijd, in wezen belangrijk verschilt van talrijke andere Zuiderzeeplaatsen. De stilte, de verlatenheid, welke men hier en daar in deze steden aantreft, wordt hier verbroken door een vrij druk verkeer in de richtingen Amersfoort en Amsterdam. Regelmatig snorren talrijke auto's en andere voertuigen langs Naarden's hoofdstraten.

Na deze beknopte beschrijving van de veste willen we besluiten met een krachtige opwekking tot een bezoek aan het oude Naarden, dat zoo bijzonder rijk is aan historische monumenten en intiem stedenschoon.

D.

„Hou je ook zoo van een zonnigen dag midden in den winter?

„Absoluut niet, want dan gaat mijn vrouw altijd voorjaarskleeren kopen.”

EEN SCHIPBREUK

DOOR J. P. BALJÉ

Mijnheer Jansen, die in de Nieuwe Wereld met de fabrikatie van manchetsknoopen millioenen verdiend had, vond, dat het nu tijd werd, zijn oude vaderland weer eens op te zoeken, en daar het spreekwoord: „Na gedane arbeid is het zoet rusten” in toepassing te brengen. Dies nam hij een plaats eerste klasse op de Holland-Amerika-lijn en zoo bevond hij zich thans op een der groote ocean-stoomers, waar hij zich zeer comfortabel had ingericht. Jansen voelde zich zeer op zijn gemak en het vooruitzicht, spoedig het vaderland weer terug te zien, zijn oude bekenden op te zoeken en hen met zijn millioenen te overbluffen, had hem in een aangename stemming gebracht. Mijnheer Jansen was ook van meening, dat hij van alle gemakken, die het schip bood — en dat waren er vele —, een zoo ruim mogelijk gebruik moest maken. Men had er immers zijn goede geld voor betaald. Vandaar dan ook, dat hij zich — mijnheer Jansen was een zindelijk man — dagelijks twee maal in de geriefelijk ingerichte badkamer van het zee-kasteel bevond.

Dit was ook het geval op het moment, dat deze geschiedenis begint. Behaaglijk plussend in het lauwwarme water en in een eenigszins doezelige stemming, lag Jansen in de badkuip, een bezigheid, die bij hem altijd zeer veel tijd in beslag nam, niet omdat 't noodig was er veel tijd aan te besteden — want ik zeide reeds, dat mijnheer Jansen een zindelijk man was, en tweemaal daags baadde — doch omdat hij nu eenmaal rentenier was, de reactie van het drukke leven in Amerika zich bij hem begon te vertoonen en omdat hij met zijn leegen tijd toch geen raad wist. Hij maakte het zich dan ook zoo gemakkelijk mogelijk,

rookte onderwijl zijn sigaartje, las een tijdschrift, en... soesde. Zoo zal hij zich ongeveer een goed uur in de badkamer hebben bevonden, toen hij uit zijn kalme rust werd opgeschrikt door een hevig gebons op de deur, gepaard gaande met den opgewonden uitroep: „Plotselinge storm opgestoken. Wij vergaan. All hands on deck”.

In minder tijd, dan noodig is om dit te beschrijven, schoot mijnheer Jansen beverig en zenuwachtig in zijn kleeren en met trillende beenen besteeg hij de trap naar dek, want Jansen was niet alleen een zindelijk, maar ook een bang man, iemand, die den dood zeer vreesde. Zou het mogelijk zijn, zou dit trotsche zee-kasteel een prooi der golven kunnen worden? Duizenden gedachten bestormden hem, toen hij de trap besteeg. Toen hij op het dek kwam, bleek hem al dade-

lijk, dat de toestand zeer kritiek was. Onder de passagiers was een ware paniek uitgebroken, men liep heen en weer, gehuil en geweën van vrouwen vermengde zich met het gieren van den stormwind door de touwen. Een der masten had den strijd met den orkaan niet kunnen volhouden, zoodat er aan dek een verschrikkelijke wanorde heerschte. Uit dien chaos trachtte de bemanning, bijgestaan door een aantal passagiers, die hun zenuwen meester waren, de reddingsbooten te voorschijn te halen en na veel moeite gelukte het hun, eenige der booten te bemannen. Vrouwen en kinderen waren het eerst aan de beurt en Jansen, benauwd voor zijn hachje en zijn millioentjes, deed wanhopige pogingen om ook tot diegenen te behooren, die zich een plaatsje in de reddingsbooten veroverden. Het schip begon gevaarlijk naar één kant over te hellen en zelfs een leek kon zien, dat het ten ondergang gedoemd was. In de ruimen stond het water al vele voeten hoog en het was nog slechts een kwestie van minuten. Het was mijnheer Jansen waarlijk gelukt een reddingsboot te bereiken en er een plaats in te vinden. Doch ook in dit notedopje, dat door de golven heen en weer werd geslingerd, was de hoop op redding bijkans nihil. Ieder oogenblik kon verwacht worden, dat de boot zou omslaan. De passagiers doorstonden doodsangsten, eenige vrouwen waren flauw gevallen, hetgeen er niet toe bijdroeg den toestand te verbeteren. Eenigen zochten troost in het gebed, anderen huilden, derden vloekten, en slechts weinigen werkten, om de boot drijvend te houden. Helaas, dat werken bleef onbeloond, want toen er weer een huizenhooft golf op het ranke bootje aanstormde, die de bemanning ervan verraste, sloeg het om, en slokte de zee haar nieuwe prooi gretig op. Mijnheer Jansen had het geluk een stuk mast beet te pakken, waarop hij bibberend van angst en koude zijn leven trachtte te verlen. Zoo dreef hij rond, het schip was in de diepte verdwenen, hier en daar zag hij medeslachtoffers, die zich eveneens op een drijvend stuk wrak

Het laden der katoen in de Ocean-stoomers te Galveston, Texas.

Galveston, in den staat Texas, in het Zuiden der Vereenigde Staten, ligt op een strandeiland aan den Galveston Inlet, den ingang van de Galvestonbaai. In 1835 gesticht, is zij nu een der grootste exporthavens voor de katoen, die in Texas groeit. In 1900 werd zij grootendeels door storm en overstroming verwoest. Thans is zij beschermd door een dam.

hadden weten te werken en heel in de verte kon hij de kleine stipjes van de andere reddingsboten met moeite onderscheiden. Zouden die hem niet komen helpen, zou hij ellendig moeten omkomen, zouden al zijn droomen zoo wreed vernietigd worden? Wat bleef er nu nog over van zijn mooi landhuisje in het Gooi, van zijn kalme rust, zijn genieten van de verdiende miljoenen? En was het eigenlijk niet beter er nu maar ineens een eind aan te maken, beter dan zijn lijden met eenige uren te verlengen? Als hij de touwen eens losliet, als hij zich eens liet gaan, zich liet zinken in die eeuwige diepte, alles vergeten, dan was zijn ellende tenminste onmiddellijk afgelopen! Doch de natuurlijke drang naar het leven, zijn aangeboren lafheid zegevierden, en nog krampachtiger omklemden zijn stijve vingers het touw. Golven sloegen over hem heen, hij voelde, dat hij het zoo niet lang meer zou kunnen uithouden; als de redding niet vlug kwam, zouden zijn koude vingers hun kracht verliezen, zou hij toch zijn einde hier vinden. Steeds meer begon hij de koude in al zijn ledematen te voelen, steeds minder werd zijn weerstandsvermogen en langzamerhand gleed hij meer en meer van den mast af. Hij had zelfs groote moeite zijn hoofd boven water te houden en nu en dan dompelden de golven hem geheel en al onder, hem nu reeds dreigende met den verstikkingsdood. En toch wilde hij het niet opgeven; zoolang hij kon, wilde hij de marteling rekken, die marteling, die toch tevens nog het „leven” voor hem betekende.

Doch wat was dat daar, kon hij zijn oogen vertrouwen? Was dat niet een schip, en kwam dat niet in zijn richting? Had de marconist misschien vóór de schipbreuk zijn Morse-einen nog afgezonden en waren die opgevangen door dat onbekende schip? Groter en groter werd de stip, welke hij had opgemerkt en dit scheen zijn krachten weer enigszins te doen terugkeeren, want hij wist weer wat hooger op den mast te klauteren. Vergissing was nu niet meer mogelijk, het was een schip en blijkbaar had men hem ook reeds opgemerkt, want het zette koers in zijn richting. Thans was het heel dicht bij, doch vreemd, hij zag niemand aan dek. Hij vreesde zelfs, dat het schip hem zou overvaren, want gevaarlijk dicht schoot de voorsteven langs hem heen. Zou men hem dan toch niet gezien hebben? Was men dan blind? Ha, daar hing een touw, als hij dat kon pakken, zou hij kunnen proberen zich erlangs naar boven te werken, hoewel dat in dezen toestand een bovenmenselijke inspanning zou eischen. Daar had hij het beet, hij rukte, en....

Brrrr, brrrr!!! Proestend en hoestend schrok mijnheer Jansen wakker!! Hij was in zijn badkuip in slaap gevallen, en had zichzelf thans een koude douche toegediend, doordat hij in zijn droom de trekker van de douche verward had met het reddingbrengende touw! Sindsdien las mijnheer Jansen in de badkamer nooit meer tijdschriften!!

Over Aardbevingen

In den laatsten tijd brachten de bladen herhaaldelijk berichten omtrent aardbevingen, die hier of daar meer of minder groote verwoestingen hebben aangericht. Het ongelukkige Japan kreeg van deze rampen wel het leeuwendeel. Maar ook meer in onze buurt werd het geweldige natuurverschijnsel waargenomen: in Italië, in Oostenrijk, in Zwitserland, ja, zelfs in den Elzas!). En nu het betrekkelijk zoo dicht bij onze huisdeur kwam, vragen sommigen, of ook ons land geen gevaar loopt, om in sterkeren of zwakkeren graad „door elkaar geschud” te worden.

Om te weten, of angst in dit opzicht gerechtvaardigd is, moet men de zaak zoo kalm mogelijk bezien. Als men in een mijnschacht afdaalt, voelt men den warmtegraad rondom zich stijgen en wel des te hooger, naarmate men dieper in de aarde komt. Zet die toeneming van warmte zich met de diepte aanhoudend voort, dan moet men dus na korter of langer tijd aankomen op een plaats, waar de hitte voor den mensch ondraaglijk is. Kon men dan nog dieper, steeds dieper doordringen, wat natuurlijk onmogelijk is, dan zou men ten slotte ontwaren, dat men zich bevond temidden van een stof, die door de verbazend hooge temperatuur in gloeiend-vloeibaren toestand verkeert, een stof, die men magma heeft genoemd. Het is deze substantie, die in de kraters van vulkanen oprijst en zich eindelijk over den kraterrand heen een weg naar buiten baant.

Nu heeft men goede gronden om aan te nemen, dat het binnenste der aarde volstrekt niet geheel uit magma bestaat.

De geweldige druk van al wat daar boven ligt, is daarvan de oorzaak. Hoe dit zij, de gloeiend-heete lava, die uit vulkanen stroomt, bewijst met onomstootelijke zekerheid, dat zich

Dit goedje zit opgesloten in holten, z.g. haarden of nesten, van zeer verschillende vormen en afmetingen. En gelijk de gansche aarde door uitstraling van warmte in de hemelruimte langzamerhand kouder wordt, zoo koelt ook het magma af. Alles, wat afkoelt, krimpt in. Dat is, zooals men weet, een algemeene wet; doch die wet heeft toch voor elke stof een grens. Zoo is het bekend, dat afkoelend water inkrimpt, tot het een temperatuur van 4° C. heeft bereikt. Wordt het dan nog kouder, dan krimpt het niet meer in, doch gaat het integendeel uitzetten. Ijs heeft immers een groot volume dan het water, waaruit het ontstaan is; daardoor kunnen 's winters flesschen en karaffen, die met water gevuld zijn, stuk vriezen. Hetzelfde kunnen we opmerken aan afkoelend ijzer, bismuth en vooral aan vloeibaar glas, dat in verscheidene opzichten heel wat overeenkomst met magma vertoont. Al deze stoffen, ook het magma, gaan bij afkoeling inkrimpen, tot ze hun z.g. kritische temperatuur bereikt hebben. Daaronder zetten ze weer uit.

Nu bestaat voor het magma in den bodem nog een andere mogelijkheid van uitzetting, een mogelijkheid, die men eerst in den laatsten tijd heeft leeren kennen. Hier en daar — misschien wel op veel plaatsen — zijn radioactieve stoffen aanwezig. Deze stralen warmte uit, volgens sommigen wel zóveel, dat daardoor alle warmte, die de geheele aarde door uitstraling in de hemelruimte verliest, wordt aangevuld. Al zou dit overdreven zijn, toch kan men veilig aannemen, dat de omgeving van radiumhoudend gesteente op die manier aardig verwarmd wordt. Bevindt zich nu in die omgeving een magmahaard, dan wordt dus ook de inhoud daarvan warmer met het gevolg, dat hij zich uitzet.

Uitzetting en inkrimping zijn bewegingen, op vloeistoffen toegepast stroomingen. Door een der beide oorzaken is dus ook het magma in zijn haard in een stroomende beweging. De meer of minder sterke toe- of afnemings van warmte en de vorm der haardruimte zullen de snelheid der magmastrooming bepalen. Die strooming over den bodem en langs zij- en bovenwanden van den haard veroorzaken trillingen en wanneer het magma eenigszins snel tegen oneffenheden en uitsteeksels botst, stooten. Ziedaar het wezen der meeste aardbevingen, voorzover ze niet door aardverschuivingen e.d. veroorzaakt worden.

Die trillingen en stooten planten zich naar alle zijden voort, zooals dat ook gebeurt, wanneer een steen in het water valt. De afstand dezer voortplanting hangt af van de kracht en de richting van den stoot en van de soort der aardlagen, waar de beweging doorheen gaat. Bij ons te lande bemerkt men van aardbevingen al bijzonder weinig; slechts met fijngevoelige, seismische instrumenten, gelijk het Meteorologisch Instituut te De Bilt bezit, kunnen ze waargenomen worden. De reden daarvan is wel, dat Nederland te ver verwijderd is van vulkaangebieden met hun werkende magmahaarden. De naastbijzijnde streek van dien aard is de Eifel; doch de vulkanische werkingen en de daarmee samengaande aardbevingsverschijnselen zijn gering. Dat vindt zijn grond wel hierin, dat de Eifelhaard of -haarden door vulkanische uitstortingen bijna geheel geleidigd zijn, of dat het nog aanwezige magma reeds al te veel warmte heeft verloren, die niet door sterke radio-actieve straling wordt aangevuld.

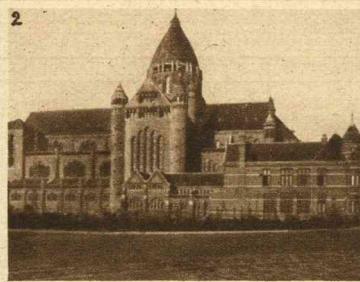
Er is omtrent aardbevingen nog heel wat te vertellen; doch alleen het volgende merkwaardige verschijnsel moge hier even aangehaald worden. Uit een aantal waarnemingen is met vrij groote zekerheid gebleken, dat er verband bestaat tusschen aardbevingen en diepe depressies, gebieden van lagen luchtdruk, met de daarbij komende stormen. In een depressie is de lucht, gelijk men weet, in een snelle en krachtige, wervelend omhooggaande beweging. Deze beweging schijnt nu op het vloeibare magma in zijn haard 'n zuigende werking uit te oefenen. Die zuiging is wel niet sterk genoeg, om geheel alleen een aardbeving te veroorzaken, doch wel sterk genoeg, om de magmastrooming aanmerkelijk te versnellen en de aardbeving, die zonder haar misschien toch wel opgetreden zou zijn, een verwoestende kracht mede te deelen.

V. W.

De Oplossing van onze Kerken-Prijsvraag

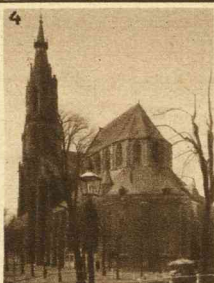
Enkhuzen.

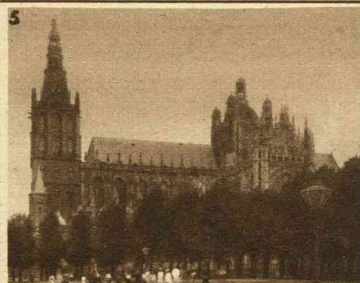
Haarlem.

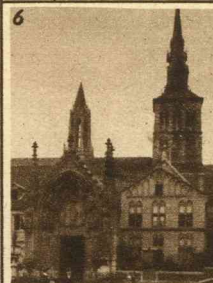
Den Haag.

Delft.

's-Hertogenbosch.

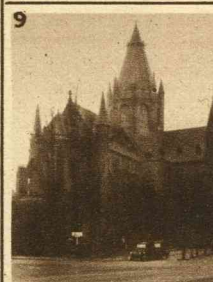
Maastricht.

Leiden.

Deventer.

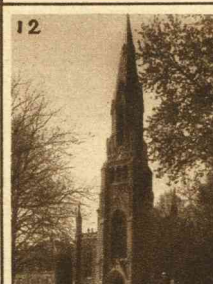
Amsterdam.

Roermond.

Groningen.

Arnhem.

Hierboven vinden onze lezeressen en lezers de oplossing vermeld van onze Kerken-prijsvraag, waarmede wij in ons Kerstnummer een aanvang maakten. De prijzen vielen ditmaal, na loting, ten deel aan:

den heer A. v. Dam, Dorpstraat 69, Bunnik (U), *Vijftewintig gulden*; den heer A. Meurs, 1e Middellandstraat 127a, Rotterdam, *Vijftien gulden*; freule Collot d'Escury, Kloosterzande, *Vijf gulden*; den heer C. G. le Blanc, Delitsche laan 104, Den Haag, *Vijf gulden*; den heer C. M. Schoemaker, Leersum, *Twee gulden vijftig*; den heer W. P. J. Ente, van Lennepstraat 53E, Rotterdam, *Twee gulden vijftig*; mejuffrouw Ducet, Boschlaan A 86, Doorn, *Twee gulden vijftig*; mejuffrouw A. H. Wafelbakker, P. Kiesstraat 67, Haarlem, *Twee gulden vijftig*.

Een reproductie van het schilderij „Het Stadhuis te Middelburg”, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, ontvingen: de heer P. Waterland, Ambachtstraat 2b, Leiden; de heer J. P. C. Pot, Hoogstraat, Hasselt (O.); de heer L. C. Welter, Parallelweg 2, Delft; de heer G. M. Wils, Frederik Hendriklaan 138, Den Haag; de heer C. J. Kruithof, Linker Rottekade 4, R'dam.

Een reproductie van het schilderij „Kerstnacht”, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, ontvingen: de heer M. G. de Groot, Groothertoginlaan 134, Den Haag; Jonkvrouw E. W. Huydecoper, Doorn; mejuffrouw L. Oostveen, A'dam; de heer P. Zwart, Groningen; mej. A. H. Snethlage, Zijlweg 83, Haarlem.

Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure gedrukt op oudhollandsch carton, kregen: de heer A. J. C. Bogaerts, Vijverhofstraat 121A, Rotterdam; mejuffrouw Vliegthardt, Mussenbroekstraat 7A, Leiden; mevrouw E. v. d. Bosch, Elandstraat 46, Den Haag; de heer A. Spijkhoven, Hovenstraat 4, Utrecht, en de heer J. L. Fussen, Tramkade 17, 's Hertogenbosch.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer aan de gelukkige winnaressen en winnaars verzonden. Een andere prijsvraag is reeds weer in bewerking en wordt spoedig gepubliceerd.

op een groot aantal plaatsen wel degelijk een meer of minder groote hoeveelheid magma verbergt. Vroeger meende men, dat voor elke 100 Meter dalens op een temperatuursverhoging van 3 graden Celsius gerekend moest worden, dus dat de thermometer met 1° steeg, als men 33 M. dieper den grond in ging. Naar dien maatstaf zou men op een diepte van 50 kilometer een warmtegraad vinden, waarbij alle op aarde bekende stoffen, ook de hardste gesteenten, in vloeibaren toestand verkeerden. Deze meening is echter geheel onjuist gebleken. Om maar een paar cijfers uit den Elzas te noemen: bij Pechelbronn, ten noorden van Straatsburg, stijgt de thermometer 1° bij elke 13,9 M. diepteplaatsing, en bij Oberstätten is die diepte niet grooter dan 7,8 M. Daaruit volgt, dat de warmte in den grond op vele plaatsen veel sneller toeneemt, dan men voorheen dacht; zoodat zich dan op veel geringere diepte dan 50 K.M. het gloeiend-vloeibare magma moet bevinden.

werking uit te oefenen. Die zuiging is wel niet sterk genoeg, om geheel alleen een aardbeving te veroorzaken, doch wel sterk genoeg, om de magmastrooming aanmerkelijk te versnellen en de aardbeving, die zonder haar misschien toch wel opgetreden zou zijn, een verwoestende kracht mede te deelen.

INKRIMPING DER LEERKRACHTEN.

Bij 't Onderwijs is óók al thans „Bezuiniging” 't parool; Straks komt er, naar den geest des tijds, Misschien een... éénmans-school!

J. Cats Jr.

1) Maandag 23 Februari werden zelfs in Zuid-Limburg aardbevingen gevoeld.

Multatuli's Vorstenschool

Door de N.V. Ver. Rotterdamsch Hofstad Tooneel wordt, ter herdenking van de eerste opvoering vóór 50 jaar, Multatuli's Vorstenschool wederom voor het voetlicht gebracht. Een scène uit dit drama. V.l.n.r. Kitty Kluppel, Walbourg; Alida Tartaud-Klein, Koningin Louise; Louis Vervoorn, Hesselfeld; Jaap v. d. Poll, Herman; Jac. Snoek, Albert; Jo Felten Steenberg, Hanna.

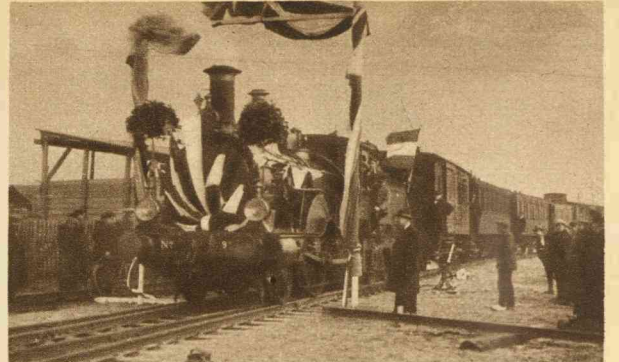
Ex-minister Helleputte,

leider der Katholieke partij in België, gefotografeerd op zijn doodsbed.

De huldiging van den burgemeester van Warmond,

den heer J. C. Schölvink, ter gelegenheid van zijn 25-jarig huwelijk op Maandag 23 Februari. Vooraan de burgemeester, zijn echtgenoot en zijn dochter, achter dezen het huldigingscomité.

De nieuwe haven-spoorwerken te Deventer,

die de havenplateau's en de loskaden langs den IJssel benevens de verschillende fabrieken en tram-emplacementen der Nederl. Spoorwegen verbinden, werden Dinsdag 24 Febr. officieel geopend. — De aankomst van een versierde locomotief op het emplacement.

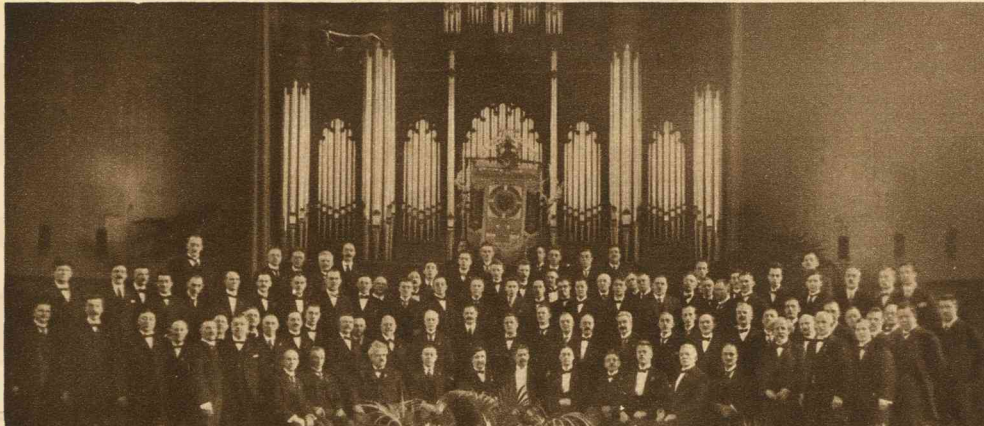
Met korpseer begraven

De vorige week werd te 's-Gravenhage onder groote belangstelling en met korpseer teraardebesteld de tengevolge van een ongeluk met de motorbrandspuit om het leven gekomen agent-brandwacht J. A. de Groot.

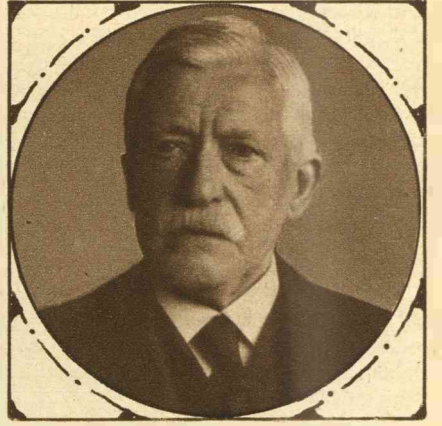

Dr. Lauri Kristian Relander

de nieuwe President van Finland.

Bestuur en koor van de Koninklijke Liedertafel „Zang en Vriendschap" te Haarlem, die 95 jaar bestaat.

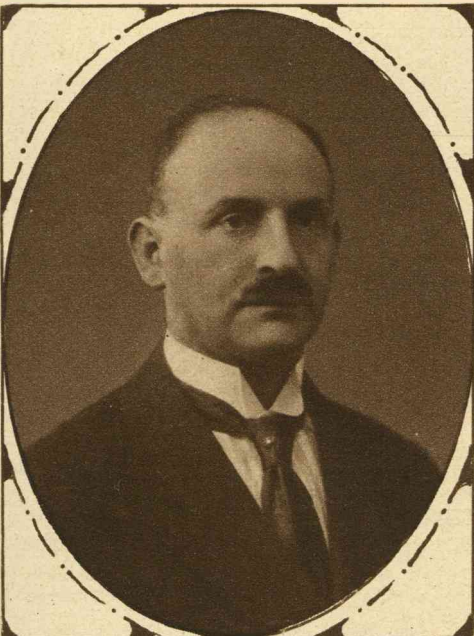
Dr. J. G. v. d. Sluys

Den 19en Maart a.s. zal hef 50 jaar geleden zijn, dat Dr. J. G. v. d. Sluys te Leiden, promoveerde tot Doctor in de Geneeskunde.

Het nieuwe Ostia

Panorama van Ostia, de nieuwe badplaats nabij Rome gelegen. Twee jaar geleden begon men aan deze plaats te bouwen. Thans is zij reeds zoover, dat zij in den komenden zomer de ontmoetingsplaats der elegante wereld in Italië zal zijn.

A. Pieters,

oprichter der N.R.V., algemeene voorzitter van 24 Maart 1906 tot 31 December 1921. Sedert dien directeur van het Centraal Bureau der Vereeniging.

Het Jaarboekje der Nederlandsche Reisvereniging

Voor ons ligt het eerste Jaarboekje dat de Nederlandsche Reisvereniging (Centraal Bureau te 's-Gravenhage) zoo juist de wereld inzond.

In het verschijnen van dit handige en nuttige boekje, dat, naar het bestuur hoopt, de volgende malen een boek zal zijn, vinden wij aanleiding onze lezers, die nog niet op de hoogte zijn van het doel der N.R.V., een en ander te vertellen over het vele goede dat zij doet voor diegenen, voor wie de gelegenheid bestaat om door middel van kleinere of grootere reises wat meer van het leven te genieten dan zij vroeger vermochten, maar die feitelijk niet weten hoe zij dit op de aangenaamste wijze kunnen doen of die tegen de beslommingen, die er nu eenmaal aan verbonden zijn, opzien.

Voor al diegenen is de N.R.V. rondt gezegd een uitkomst! Zij heeft zich hun lot aangetrokken, en organiseert nu voor hen allerhande uitstapjes, zowel in binnen- als in buitenland, van korteren of langeren duur en . . . tegen zeer billijke prijzen. Een indruk van al die tochten krijgt men, wanneer men het

pas verschenen jaarboekje doorbladert. Men ziet dan — om maar iets te noemen — hoe men met de N.R.V. na den oorlog een reis van 6 1/2 dag naar Parijs maakte voor fl 59.32, naar Interlaken en Luzern voor fl. 90. — per persoon, alles inbegrepen, behalve . . . moeiten en zorgen en tegenslag, wat men zonder de N.R.V. wel vaak heeft als men niet bereisd is, en in het buitenland komt. Het is dus begrijpelijk dat de N.R.V., ondanks den betrekkelijk korten tijd van haar bestaan, zich reeds vele vrienden-leden maakte. Zij heeft er thans ruim 40.000! En dit aantal zou zeker nog vergroot worden als zij die nog geen lid zijn, eens de moeite namen inlichtingen in te winnen aan het Centraal Bureau. Zij zouden slechts spijt kunnen gevoelen het niet eerder gedaan te hebben. Zij zullen dit trouwens reeds hebben, wanneer zij het jaarboekje inzien. De daarin opgesomde uitstapjes zijn zóo verleidelijk en kosten zóo weinig, het vele goede dat de N.R.V. doet, komt er zóo goed in tot uiting, dat men al zeer tegen zichzelf moet wezen om niet eens nader te informeren. Het boekje zelf — dat door A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden keurig is gedrukt en gebrocheerd — is zeer handig ingedeeld en maakt een uitstekenden indruk. Men kan het zonder overdrijving noemen 'n interessante en tevens betekenisvolle, praktische uiting van het bloeiende leven der N.R.V. Wij wenschen dit boekje gaarne in veler handen.

Mr. M. J. v. d. Filer

Oprichter der N.R.V., onder-voorzitter van 24 Maart 1906 tot 31 December 1921. Sedert dien algemeene voorzitter der vereeniging.

DE MAN DIE LOOG

DOOR ANT. T. RUYGROK.

PK om Arnold, laat den moed niet zinken," zei het aardige vrouwtje, dat bedrijvig in de weer was om de schalen en borden op hun plaats in de kast te zetten. Arnold mocht vooral niet merken, dat zij zoo nerveus was, dat het haar alle moeite kostte om opgewekt te schijnen. Als haar handen maar niet zoo beefden . . . Nu kon het ongewone, luidruchtige wegbergen van het eetgerei zijn aandacht trekken. En als Arnold opkeek, dan zou hij zien hoe zenuwachtig haar mondhoeken trilden en hoe ze vliegensvlug een traan moest wegpinken.

Arnold keek niet op. Hij bleef somber in het haardvuur staren, geheel in beslag genomen door eigen gedachten, die hem in een hopeloos neerdrukkende stemming hielden, ondanks het schijnbaar zoo opmonterende gekout van z'n vrouw. Maar zelfs dat luchtige praten ergerde hem nu. Wat begreep zij eigenlijk van hun toestand? Wat wist Dilly van het eigenlijke leven af? Van huis-uit kende zij geen zorg. Ze was 't zelfs royaal gewend. Had zij er wel ooit over nagedacht, dat er toch iemand moest zijn, die er voor zorgde, dat zij zich behoorlijk kon kleden en aan al die kleine, doch soms kostbare grillen kon voldoen? Thuis had zij eenvoudig haar verlangen op die punten te kennen gegeven — en al haar wenschen werden steeds vervuld. Maar 't was nu alles anders, zij moest inzien . . . Neen, nu zou de teleurstelling hem onrechtvaardig doen worden, want Dilly had ingezien, dat haar leven met Arnold niet zoo onbekommerd zijn zou, en ze had werkelijk al haar wenschen tot een minimum teruggebracht. Kon zij helpen, dat hij een prutser was, dat hij met z'n schilderijen bleef zitten, wijl geen mensch ze koopten wilde, tenzij voor een prijs, die bespottelijk laag was? Was dat Dilly's schuld?

Neen, 't lag aan hem. Hij was eerlijk genoeg om het bijtijds te erkennen. Maar die gedachte was allerminst in staat hem nieuwen moed te schenken.

"Ik ga me morgen aanmelden bij de verffabriek van Sanders," zei hij, terwijl hij in 't haardvuur staren bleef, „daar zullen ze wel een baantje voor me hebben. Sanders heeft 't me trouwens al aangeboden."

"Je gaat er niet heen," zei ze kalm, doch heel belist. „Dat is geen werkkring voor jou. Je bent geen verver. Je bent kunstschilder. En als geen mensch jouw werk genoeg apprecieert, dan doe ik dat wel. Schilder dan maar alleen voor mij. Is je dat niet genoeg?"

Vleidend kwam zij bij hem staan. Hij zag haar ernstig gezichtje, dat zich over hem heen boog. Hij moest wel glimlachen om haar verrukkelijke naïveteit. Maar dat zij in hem gelooven bleef, tegen alles in, dat maakte hem zoo trotsch, dat hij den moed miste, haar duidelijk te maken, dat hij het heerlijk vond, alléén voor haar te schilderen . . . maar dat dat hem geen cent opleverde, en dat zij, precies als alle andere menschen, geld noodig hadden om zulke prozaische dingen, als slagers- en bakkers-rekeningen, te kunnen betalen.

Zij zag zijn glimlach en dat maakte haar trotsch!

Den volgenden dag kwam Arnold enthustiasit thuis. Dilly keek hem verwonderd aan, want zoo opgewonden was Arnold heel zelden.

"Verbeeld-je," vertelde hij direct, „de kans schijnt nu eindelijk wat te keeren. Ik heb een gelukje gehad. Tom Bonders heeft me aangeboden voortaan op zijn atelier te komen schilderen. Je weet wel hoe uitstekend dat is ingericht. Een prachtig licht en volop ruimte!"

"Wat heerlijk voor je!" zei ze opgewekt, ofschoon het haar even pijn deed, dat Arnold nu in een ander huis zou arbeiden. Maar als dat zijn kunst ten goede zou komen, dan mocht zij niet aan zichzelf denken. Was 't niet aardig van Tom, dat hij Arnold wat vooruit wilde helpen?

"Dat is nog niet alles!" ging hij verder. „Tom Bonders is een beroemdheid — hij heeft naam gemaakt. En naám

houden en te zorgen, dat er zich geen stagnatie in het bedrijf voordeed. Dat baantje kon niet aan iedereen worden toe- vertrouwd. Sanders verlangde daarvoor een „heer", die toch genoeg vakman was, om het werk te kunnen beoordeelen en waar de arbeiders tegen zouden opzien.

Sanders meende in Arnold den juiste persoon te hebben gevonden en hij was niet karig geweest met het bepalen van zijn salaris.

De eerste dagen, in den roes van het nieuwe, had het Arnold toegeschenen, dat hij zeer verstandig had gehandeld door dezen werkkring te aanvaarden. Voornamelijk was één voorval daarvan de oorzaak.

Toen hij op een avond — het was in de tweede week na zijn komst op de fabriek — thuiskwam, trof hij juist een brutalen vlegel aan de deur, die met heel veel praatjes betaling van eene rekening eischte.

Het gebaar, waarmee hij toen zijn portefeuille opende was koninklijk te noemen!

Maar toen hij den volgenden dag een aanmerking op zijn werk moest dulden, toen brandde hem dat geld in den zak! Hij moest zijn tanden op elkaar klemmen en alléén aan Dilly denken. Maar van dat moment af, wist hij heel zeker, dat zijn hart naar z'n kunst bleef hunkeren en dat hij persoonlijk tot hongerlijden bereid was, als hij weer, evenals vroeger, scheppend kunstenaar kon zijn.

Hij dacht aan Dilly. En hij zweeg.

Toen Arnold wat moedeloos thuiskwam, was 't weer Dilly, die hem door groot nieuws in een betere stemming wilde brengen. „Jongen," zei ze, „ik ben toch zoo blij, dat ik den moed heb gehad een plannetje van me door te zetten. Ik ben vanmiddag bij papa geweest en ik heb hem, onder tranen, dat wil ik eerlijk bekennen, alles verteld. Van jouw tobben om te kunnen slagen, en jouw harde werken, dat niet voldoende wordt beloond en ge- waardeerd. Papa was een beetje boos. Je raadt nooit waarom!"

"Het is nogal gemakkelijk te raden," zei hij wat schamper. „Hij vindt natuurlijk, dat ik dan het recht niet had, om jou . . ."

"Onee, jongen!" viel zij hem in de rede, „je vergist je totaal. Hij was boos, wijl ik niet eerder bij hem ben gekomen. Hij kan zich niet voorstellen, dat dien dommen menschen eerst toegeschreeuwd moet worden, dat jouw werk kunst is. Hij gelooft, dat als maar iemand je voldoende op weg helpt, als er maar iemand begon met jouw werk tegen een goeden prijs te koopen, dat je dan verder zelf je weg wel maken zult."

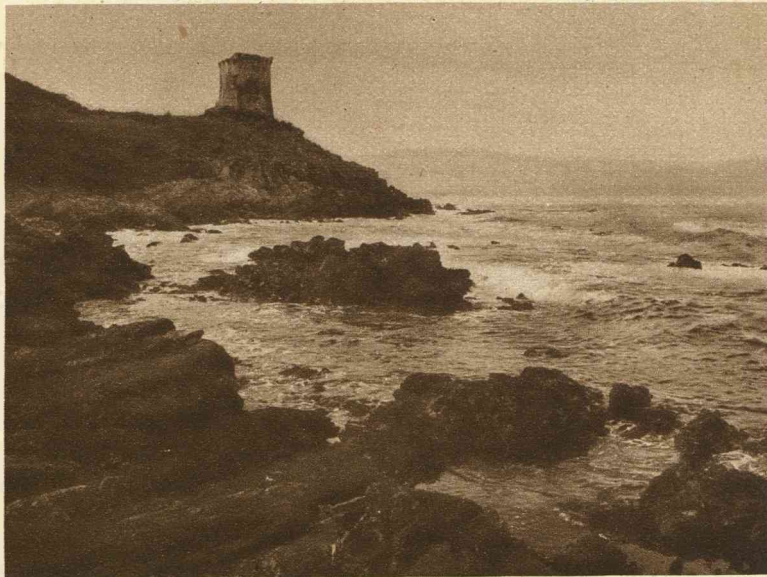
"Die ideeën zijn prachtig, alleen maar . . ."

"Waar is die persoon, die dat doen wil? O, jongen, ik ben zoo blij voor jou! Papa komt morgen met nog een rijken kennis van hem op het atelier van Tom Bonders jouw werk bezichtigen. Ze willen je samen den duw in je rug geven, die je volgens papa noodig hebt."

"Dilly . . . ze komen morgen . . . op het atelier van Tom . . .? O Dilly, dan is alles verloren! Lieve! ik heb gelogen, maar de Hemel weet, dat ik 't deed voor jou . . ."

Hij verwachtte dat zij hem verwonderd aan zou staren. Maar evenals dien anderen avond nam zij zijn hoofd in haar handen.

"Jongen," fluisterde ze, „m'n dwaze jongen, dacht je werkelijk, dat je een vrouw zoo iets kon

Het eiland Corsica.

Op deze pagina brengen wij een serie interessante foto's van Corsica, een fransch eiland in de Middellandsche Zee gelegen. Het is ongeveer 9000 K.M.² groot en bestaat uit berg- land met toppen tot 2170 meter hoog, en diepe dalen. De natuur is er pittoresk en im- posant tevens. — Hierboven: Albo, op kaap Corse.

Corte, de oude Citadel, midden in het eiland Corsica gelegen.

Bastia, de vroegere hoofdstad van Corsica, is een havenstad aan de oostkust van het eiland.

Zooals zoovele malen had zij de overwinning weer behaald. Arnold leek nu niet meer zoo ongelukkig. Zelfs zijn oogen lachten. Ze boog zich nog meer voorover. Ze nam zijn hoofd in haar handen en drukte een kus op zijn lippen.

"Zul je niet meer tobben?" vroeg ze.

Als eenig antwoord sloot hij haar in zijn armen.

"Neen lieveling," zei hij daarna, „ik tob heelemaal niet meer! Hoe dwaas van me, dat ik aan zoo'n sombere bui heb toegegeven! Neen, laat die borden nu nog maar even op tafel staan. Kom maar gezellig bij me zitten. Wat 'n dwaas was ik!"

En terwijl hij haar gezichtje haast devoot opnieuw met kussen bedekte, wist hij werkelijk één moment de gedachte op den achtergrond te dringen, dat hij nu pas de grootste dwaasheid beging . . .

zeft alles. Je begrijpt wel, dat op zijn atel- lier vaak kunstkoopers komen. Dat kan dan ook voor mij een kansje zijn. Als ze zijn werk komen bezichtigen, dan zien ze van- zelfsprekend ook het mijne. Wie weet wat daar het gevolg van kan zijn?"

"Maar je kop koffie 's morgens, hoe krijg je die? Wil ik die voor je komen zetten? Jij bent toch wat onhandig in die dingen. En dan zie ik je weer eens!"

"Neen," weerde hij direct af — al te bruusk vond zij — „neen, dat moet je vooral niet doen. Och, zoo'n kop koffie, daar geef ik zooveel niet om. Misschien kan ik die ook daar wel krijgen."

"Ik zou anders met plezier . . ."

"Wees nou verstandig. Ik ben immers iede- ren avond om vijf uur vrij en dan . . ."

"Om vijf uur vrij . . .?"

"Ja, ik bedoel, dat . . . ach begrijp je dat niet? Dan is 't licht immers niet meer ge- schikt om te schilderen! Tom Bonders sluit

dan zijn atelier en dan moet ik er ook vandaan. Zie je, dat heeft hij uitdrukkelijk gezegd! Wat is dat dom van me, dat ik me vergiste en van „vrij" sprak!"

"Ja," lachte zij, „dat zou precies zijn of je ergens in dienst was!"

"Morgenochtend moet ik vroeg op, denk er om, dat je me bijtijds het ontbijt gereed maakt. Half negen moet ik er zijn. Dan ga ik naar dat atelier, zie je. Hoe harder ik werk, hoe meer kans ik heb, dat kunstkoopers mijn schilderijen opmerken . . ."

En den daarop volgenden dag ging Arnold met zeshonderd en zevenendertig andere menschen de verffabriek van Sanders binnen. Precies om half negen. 't Was waar, hij was niet geheel en al gelijkgesteld met alle anderen. Het werk, dat hij verrichtte bestond hoofdzakelijk uit toezicht

Bavella, Midden-Corsica.

wijsmaken? Dacht je, dat ik ook maar een oogenblik wer- kelijk gelóofd heb, dat jij bij Tom ging schilderen? Kijk me eens aan, Arnold! Domme, domme, lieve jongen. Mor- gen komt papa en morgen komt die rijke kennis . . . maar ze komen hier!"

Hij kon geen woord zeggen. Alles draaide om hem heen. Maar ook hij deed, wat hij dien anderen avond had gedaan: hij nam z'n vrouw in zijn sterke armen en het eenige woord, dat hij wist te uiten, herhaalde hij ontelbare malen: „Lieve! Lieve! Lieve!"

Mary: „Toen wij ons verloofden, zei Gerard, dat hij in den zevenden hemel was."

Haar vriendin: „Dat komt uit. Hij is al zes keer ver- loofd geweest."

Het Carnaval in den Bosch

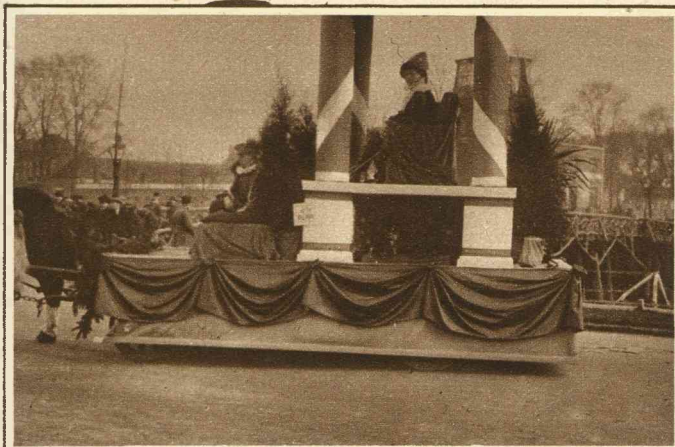
En jonge feestganger.

Groep vroolijke Pierrots en Pierrettes.

Nog 'n jeugdige feestganger.

Prins Carnaval op zijn prinselijken wagen.

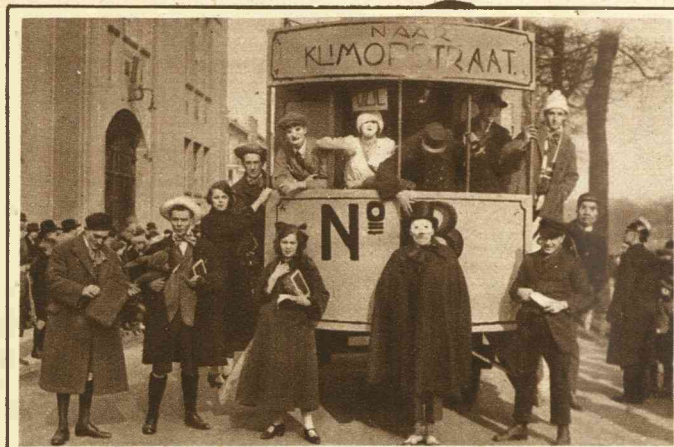
En aardige praalwagen. „Licht en schaduw, wolken en Zonneschijn" voorstellend.

CARNAVAL

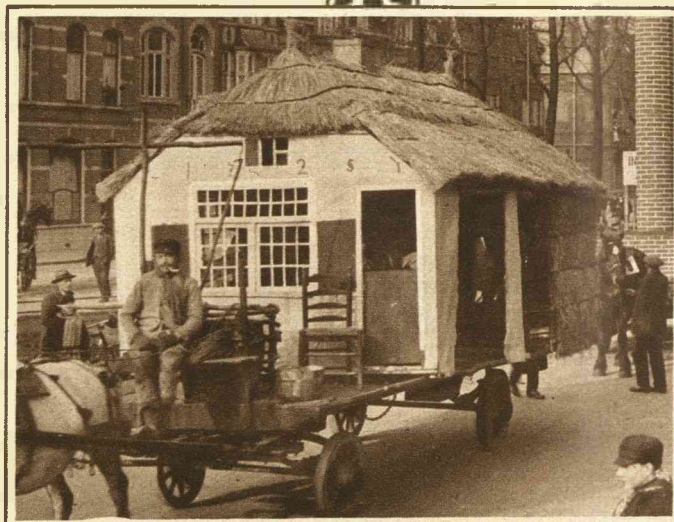
Legden heel wat vorsten 't loodje,
Eén prins staat nog immer pal,
Ja, wordt al maar populairder,
Namelijk prins Carnaval.
Waar Zijn Hoogheid zich vertoont ook,
Alles zet het heerschap stop,
En de stijfste lieden zet-ie
Als het ware op hun kop.
Heel Den Bosch heeft sedert weken
Naar des prinsen komst gehaakt,
En is na zijn grootschen intocht
Danig uit het lood geraakt.
Pleinen werden bals-champêtre,
„Dancings" in de open lucht,
En geen Bosschenaar of -naarster
Deed niet mede aan de klucht.
Een Spanjoolsche zie je dansen
Met een volbloed . . . Marokkees,
"Arm in arm stapt oome Sammy
Met een kleinen Japannees.
Kijk, daar komt een troep huzaren,
Allen boven op een knol!
Schrik niet, 't zijn geen ijzervreters,
En geen paard slaat er op hol,
Want de bordpapieren sabels
Schitteren niet in de zon,
En elk dier loopt op twee pooten,
In een . . . heerenpantalon.
Pats! De handgranaten worden
Weggemikt en zeer perfect,
Want na de ontploffing zijn we
Met . . . confetti overdekt.
Alom lachende gezichten,
Ieder is vriendin en vriend,
'n Oude hoop wordt thans vervuld, daar
„Alle Menschen Brüder sind"!
Alle veeten zijn vergeten
Niemand doet aan politiek;
Blijheid, vrijheid, leven, èchtheid,
Is het doel van Jan Publiek.

Als je haast niets in je krant leest
Dan krijg, mot, moord, roof . . . dan zal
Elk wel bedenken: was 't alom maar
Dag-in, dag-uit . . . carnaval!

J. Cats Jr.

En moderne autobus met zijn passagiers.

Praalwagen, een brabantse boerenwoning weergevend.

Groepen gemaskerde en ongemaskerde fuivers.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

14)

Soms kan ik het me zelf nog niet voorstellen, maar het is toch waar, want de ring zit aan mijn vinger, en vanavond komt hij me van het theater halen om me mee te nemen naar de flat, die hij gehuurd heeft.

„Carl heeft zelf een groot huis, maar daar gaan we niet wonen, omdat hij er zijn vrienden zoo nu en dan wil ontvangen, en ik bovendien voor onze flat geen bedienden nodig heb. Ik ben er blij om, want ik zou me erg verlegen voelen, als ik hen moest commandeeren.

Liefste Tilly, ik bedank je nog wel honderd keer voor al je goedheid en liefde, en ik zal nooit vergeten, hoe je me getroost hebt, toen Bertie was overleden. Ik hoop, dat je mijn vriendin wilt blijven, want ik zal je altijd nog noodig hebben, hoewel deze groote liefde in mijn leven is gekomen.

Ik denk, dat je, wanneer je Carl ontmoet, onmiddellijk van hem zult houden. Kom heel gauw en wensch me geluk.

je liefhebbende

Ivy Brookwood."

P.S. Vertel er niemand in het theater iets van, want we willen ons huwelijk nog geheim houden.

Toen Brookwood dien avond Ivy in zijn auto naar huis reed, haalde hij een kleinen sleutel uit zijn zak te voorschijn.

„Die is voor jou, wilde roos," zei hij. „Verlies hem niet."

„Je zult hem zelf nodig hebben, is het niet?"

„Ik heb er ook een aan mijn horlogeketting, kindje." Even later vroeg hij, eenigszins verlegen:

„Heb je het heuglijk nieuws al aan je vriendin verteld?"

„Ja, ik liet een brief achter, dien ze vermoedelijk op het oogenblik zit te lezen. Ik had het prettiger gevonden, als ik het haar had kunnen vertellen, want ze denkt nu misschien, dat ik haar niet vertrouwd."

„O, daar zou ik nu maar niet over denken. Verlang je er niet naar je huis te zien, baby? Ik heb expres een flat gezocht, die niet ver van het theater af lag."

Hij stapte uit, stuurde den chauffeur met den wagen weg, en ging haar voor. Een lift bracht hen naar de derde etage.

Als in een droom volgde Ivy haar heer en meester. Brookwood opende met zijn sleutel de deur van een flat genummerd „22", waarna ze in een hal stonden, waarop vier deuren aan iederen kant uitkwamen. Hij wierp de eerste wijd open.

„Hier is je salon," zei hij. „Het ziet er niet zoo kwaad uit, vind je wel?"

Ivy hield even haar adem in van verbazing. De kamer was in zacht-groen gehouden, en met buitengewonen smaak ingericht.

„O, wat is het mooi!" riep Ivy verrukt uit. „Er is niets vergeten, en je hebt zelfs om de lepels voor de theekopjes gedacht."

Hij sloeg zijn armen om haar heen. „Liefste, je moet mij geen complimentjes over de inrichting maken, want een meubelzaak heeft alles uitgezocht. Maar je hebt gelijk, het ziet er heel aardig uit."

„Ga nu mee naar de eetkamer, kindje. Links is je slaapkamer en de badkamer en dan zijn er nog twee vertrekken over."

Ivy kon haast niet gelooven, dat zij werkelijk de meesteres van deze bekoorlijke flat was en ze straalde van trots en geluk. Wat zou Tilly, die altijd zoo dol op plassen was, die badkamer bewonderen!

„Je eigen kamer is echter de mooiste van allemaal, want die heb ik in je lievelingskleur rose laten inrichten." Het was een vertrek, waarin de een of andere film-diva zich bij voorkeur zou hebben laten fotografeeren. Op een der stoelen lag een kostbare toiletdoos, waarin zich alles in zilver bevond.

„Dat is een cadeautje voor jou," zei Brookwood.

Ivy's oogen straalden van verrukking.

„O, wat prachtig! Ik heb nooit zilveren haarborstels gehad."

„Ik ben blij, dat het naar je zin is. Je moet nu eens om je heen kijken, terwijl ik in de kamer hiernaast een sigaar rook. Heb je een tasch meegebracht?"

„Mijn koffer komt morgen. Ik heb maar een klein pakje bij me, dat ik in de voorkamer heb laten liggen."

Even later kwam Brookwood er mee terug, en knipte op haar verzoek het touwtje, dat er om heen zat, los. Het bevatte een paar eenvoudige toiletbenodigdheden, haar bijbel, en drie of vier portretten.

Hij nam er een uit, en vroeg:

„Wie is dat zelfbewuste persoontje?"

„Dat is Tilly. Vindt je haar niet heel knap?"

Brookwood staarde eenige oogenblikken naar de beeltenis, en antwoordde toen:

„Ja... doch er ligt een eenigszins bittere trek om haar mond. Hoe oud is ze?"

„Negentien. Ze heeft roodbruin haar, dat prachtig glanst, en mooie, groene oogen met zwarte wimpers. Ze lacht haast altijd; dat kun je wel op de photo zien."

„Ze is mijn smaak niet... Ze lijkt me veel te bijdehand," antwoordde hij. „En wie zijn dat?"

„Vader en moeder. O, ik moet morgen aan ze schrijven."

„Morgen is nog heel ver af," herinnerde hij haar,

Voor de twaalfde Jaarbeurs

die van 10 tot 19 Maart a.s. te Utrecht zal worden gehouden, heeft de bekende dierschouder H. Verstijnen een artistiek en pakkend affiche gemaakt. Den krachten en moedigen adelaar koos hij als symbool voor deze nieuwe beurs, en hij teekende het dier terwijl het, op een eenzame rots zijn machtige vleugels uitslaand, gereed staat bij het aanbreken van een nieuwen, stralend rijzenden dag, zijn tocht hoog de luchten in te aanvaarden. — De Nederlandsche Rotogravure Maatschappij te Leiden heeft het bijlet keurig in haar rotocolor-procédé uitgevoerd.

„want het is pas avond. Ik ga nu heusch even rooken, wilde roos."

Hij verliet haar en sloot de deur achter zich dicht. Twintig minuten later klopte hij zachtjes aan... Er werd niet geantwoord... Misschien had zij het niet gehoord, en daarom opende hij voorzichtig de deur.

Ivy lag geknield voor het bed, en ze had een boek in haar handen. Ze zag er heel jong en onschuldig uit in haar witte nachtgewaad en leek niet veel ouder dan een kind.

„Dit is een gebedenboek... ik las den huwelijksdienst na," zei ze eenigszins verlegen. „De woorden zijn zoo veel mooier, dan wat zij vandaag bij de plechtigheid zeiden."

Brookwood antwoordde niet, doch kwam naar haar toe. Ze strekte bevend haar handjes naar hem uit.

„Mijn lieve... man," zei ze teeder.

Tilly's vermoedens.

„Zoo, Ivy."

„O, Tilly!"

De twee vriendinnen stonden in Ivy's kleedkamer tegenover elkaar. Er was een Zondag overheengegaan na de ontvangst van Ivy's brief, zoodat Tilly twee lange dagen had gehad om over alles na te kunnen denken. Zooals gewoonlijk was zij vroolijk en opgevoerd, en liet haar vriendin er niets van bemerken, hoe het haar gehinderd had, dat Ivy haar het groote geheim niet eer had toevertrouwd.

Ivy had het gevoel, alsof ze veel en veel ouder nu was dan Tilly, want ze was thans een getrouwde vrouw.

„Ik hoop van harte, dat je gelukkig moogt worden, kindje," zei Tilly, toen ze Ivy gekust had.

„O, Tilly, dat ben ik nu al," klonk het opgetogen.

„Dat is prachtig. Ik zie je liever zoo, dan in dien toestand, waarin je een week geleden verkeerde, en zoolang je niets te betreuren hebt, is het in orde."

„Dat heb ik zeer zeker niet, Tilly. Het is verrukkelijk, als iemand zoo veel van je houdt."

„Hm," zei Tilly niet bepaald demonstratief.

„Ik was zoo bang, dat je boos op me zou zijn."

„Zoo klein ben ik niet," zei Tilly minachtend.

„En je bent nog mijn vriendin?"

„Natuurlijk kindje, Tilly is heusch op haar manier trouw."

„Was je niet verbaasd, toen je mijn brief las, Til?"

„Ja, maar ik wist, dat je verliefd op hem was, doch zooals ik je vroeger al te kennen heb gegeven, ik trouwde Carl niet."

„Waarom niet?"

„Om de eenvoudige reden, dat ik nooit veronderstelde, dat hij met je zou trouwen. Hij schijnt dus beter te zijn, dan ik vermoedde, en dan ben ik volmaakt tevreden. Kleed je nu aan, Ivy, want het wordt tijd," voegde de praktische Tilly er aan toe.

Ivy begon zich op te maken, en Tilly leunde tegen haar spiegel aan. Plotseling vroeg ze:

„Waarom moest alles toch zoo geheim gehouden worden?"

„Carl was geëngageerd geweest met een ander meisje, voordat hij mij ontmoette en hij wilde haar gevoel niet dadelijk kwetsen."

„En je trouwde zeker op het bureau van den burgerlijken stand, is het niet?"

„Nee, niet op een bureau. De ceremonie werd in een privé huis gehouden."

„Wiens huis was dat?"

„Van Carl, en kapitein Hugo en een vriend van hem waren getuigen. Ze zeiden maar een paar woorden en toen was alles al achter den rug. Carl houdt niet van al die formaliteiten en daarom wilde hij dat een rechter ons trouwde, hoewel het heel veel geld kostte."

„Ik heb nooit van iets dergelijks gehoord, doch misschien komt het ongeveer op hetzelfde neer als een speciale volmacht. Heb je het al aan je familie geschreven, Ivy?"

„Ja, gisteren."

„Als ik jou was, zou ik hun een afschrift van je trouwacte sturen."

„Ik heb er geen een, Tilly."

„Nu, dan kun je er toch om vragen. Omdat ze je man niet kennen, zal dit je moeder en vader een gevoel van geruststelling geven. Het spijt me voor dien armen jongen daar in je dorpje. Hij had zulke goede, trouwe oogen, en ik weet zeker, dat hij een uitstekend karakter heeft. Nu ga ik weg, kindje, en zal je later wel eens in je flat komen opzoeken."

„Kom morgen bij me, Til, want ik wil je al mijn schatten laten bewonderen. Mijn man is 's morgens niet thuis, doch als je wilt blijven lunchen, zal ik je aan hem voorstellen. Je moet kennis met hem maken, Til."

„Goed, dat zal ik doen. Tot morgen dan!"

Toen ze op de gang liep, ontmoette ze Faulkner, den directeur.

„Het gordijn is al op! Waarom was je niet in je eigen kleedkamer?" vroeg hij eenigszins ontevreden.

„Ik liep even bij Devereux binnen, en ik ben al gekleed, kijkt U maar, want dat was ik voor dien tijd al."

„Devereux is wat opgewekter de laatste dagen, merk ik tot mijn genoegen."

„O, ja," knikte Tilly bevestigend. „Mijnheer Faulkner, vertelt U me eens, heeft U ooit gehoord, of een rechter menschen kan trouwen? Komt zooiets ooit voor?"

Faulkner keek haar verbaasd aan. „Niet, dat ik weet. Ik heb er tenminste nooit van gehoord," zei hij.

„Ik wilde, dat ik het zeker wist." Ze aarzelde even. „Ik ken een meisje, dat in heel veel opzichten nog een kind is, en iemand... vertelde haar, dat ze op die manier wettig konden trouwen."

„Ik zal het eens voor je onderzoeken, beste kind."

„Dank u wel bij voorbaat."

Tilly liep vlug naar beneden en was juist bijtijds op het tooneel. Na het eerste bedrijf wenkte Faulkner haar even bij hem te komen.

„Ik heb zoo juist mijn licht bij een van mijn vrienden opgestoken, die heel goed met de Wet op de hoogte is, en hij beweert, dat de man, over wien jij zoeven sprak, een groote ploert moet zijn, en het het beste is je vriendin bijtijds te waarschuwen."

Tilly schudde met het hoofd, en op dit oogenblik was er niets van haar ouden glimlach te bekennen.

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

De jaarlijkse voetbalwedstrijd Roode Duivels—Zwaluwen

had Dinsdag 24 Februari te Brussel plaats, op het terrein Union St. Gilloise. De Belgen wisten met een 2—1-overwinning uit den strijd te komen. Van links naar rechts geven onze foto's: het Belgische elftal (de Roode duivels) — een internationaal saamgesteld kwartet — de Hollandsche doelvorderder Schindeler ontnemt juist op het nippertje de bal aan een der Belgische voorhoedespelers — het elftal der Zwaluwen.

Ds. R. v. Reenen,

predikant der Gereformeerde Kerk te Putten op de Veluwe, hoopt 11 Maart a.s. zijn 25-jarige ambtsvervulling te herdenken.

De interacademiale voetbalwedstrijden

Links: het Amsterdamsche elftal, dat in de finale met 1—0 van Delft won en hierdoor winnaar werd van den zilveren beker, uitgelooft door de Nederlandsche Corinthians. Rechts: een interessant moment uit den wedstrijd Leiden—Delft, die men den gelijkstand 2—2 eindigde, doch die door Delft bij loting gewonnen werd.

Ds. M. J. Jongebroer,

predikant der Ned. Herv. Gemeente te Veenendaal, hoopt 23 Maart a.s. zijn 25-jarige ambtsfeest te vieren.

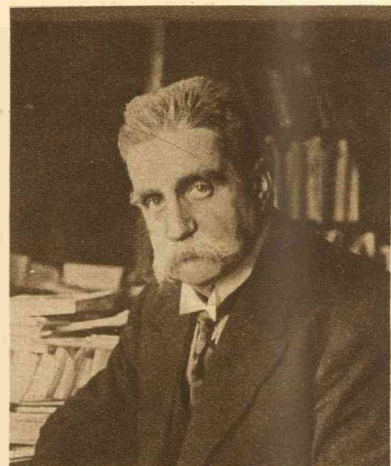
Rijkspresident Ebert †

Zaterdag 28 Februari is de president van Duitschland, Friedrich Ebert, na een kortstondige ziekte op 54-jarigen leeftijd overleden.

„Verbond van Boekenvrienden”

Zaterdag 28 dezer had in Krasnapolsky te Amsterdam de stichtingsvergadering plaats van het „Verbond van Boekenvrienden”. Zittend het voorloopig bestuur, bestaande uit de heeren (van links naar rechts): Joh. Koning; Dr. C. P. Burger Jr.; Gerard v. d. Linden; Henk Prakke H.Hzn.; P. Bausch; S. H. de Roos; Menno Hertzberger.

Hjalmar Branting,

oud-premier van Zweden, is na een langdurige ongesteldheid op 64-jarigen leeftijd te Stockholm overleden.

Links:

De demonstratie voor de Duitsche Republiek

welke Zondag 22 Februari te Maagdenburg gehouden werd. Meer dan 100.000 personen namen aan de betoging deel. — De demonstranten trekken door de stad.

Rechts:

De haven van Katwijk

is thans dermate verzand, dat verscheidene schuitjes niet meer naar buiten kunnen en erin opgesloten zijn. Op onze foto ziet men duidelijk, welk een groot stuk is aangeslibt (rechts van de stippelij).

Herman Heyermans' „Uitkomst”.

Zaterdag l.l. ging in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam de eerste opvoering door het Nederlandsch Tooneel van Heyermans' „Uitkomst”. In het bed ziet men Tilly Lus, die als gast de rol van Jan speelde. Bij haar Mevrouw A. Sablailrolles als Moeder.

Een koninklijk klokkenist.

De heer J. Vincent vierde 1 Maart l.l. zijn 25-jarig jubileum als klokkenist van het Paleis op den Dam te Amsterdam.

Een oude loopgraaf te Katwijk als woning.

Te Katwijk a/Zee heerscht ook een dusdanige woningnood, dat een tweetal gezinnen vanwege de gemeente in een oude loopgraaf moest worden ondergebracht. — Een familie aan de deur van haar „huis”.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Koopzieke Vrouwjes.

De menselijke natuur is nimmer tevreden en — de vrouwen zijn over het algemeen ook niet gauw tevreden (tenminste niet voor lang!).

Nu de meesten onder ons minder geld bezitten dan we wel zouden willen uitgeven, nu hebben we maar al te vaak een gevoel, dat ons heel wat ontbreekt. — Maar laten we nu eens het omgekeerde geval stellen: Stel, dat we zooveel geld hadden, dat we alles wat we maar wenschen konden onmiddellijk konden aanschaffen . . . dan zouden we ongetwijfeld evengoed het gevoel hebben dat ons iets waardevols ontbrak. En wat dat waardevolle dan wel zou zijn? — Niets meer of minder dan . . . de weelde van de onvervulde wenschen uit onze minder rijke dagen.

Hebt ge wel eens iets verlangd te bezitten . . . zóó, dat ge er gansch en al van waart vervuld . . . dat ge er moeizaam voor spaardet en — dat ge wellicht eindelijk in staat waart te koop . . . ?

Misschien kocht ge het toen heelemaal niet . . .

Misschien hebt ge nimmer uw verlangen bevredigd en misschien hebt ge nimmer datgene waarnaar gij zoo innig verlangdet uw eigen mogen noemen . . .

Maar wat een belangstelling, wat een moeite, wat een vreugde hebt gij geput . . . zelfs uit dat niet voldane verlangen.

Soms staan we voor een winkel en zooals alleen een vrouw dat kan, droomen we met open oogen van: als dit . . . en als dat . . .

We verbeelden ons even — o heel even maar! — dat we dat alles, wat we daar zoo verleidelijk voor ons uitgestald zien, kunnen koop . . .

We hebben maar naar binnen te gaan en . . . in een ommezien zullen al die onbereikbare heerlijkheden voor ons ingepakt worden . . .

Die beeldige schoentjes . . . dat bijzondere taschje . . . die kostelijke avondmantel . . . en die schattige eenvoudige jurkjes . . . die o zoo goedkoop zijn maar toch nog net eventjes te hoog in prijs voor ons plat beursje.

We droomen met open oogen . . . als een tooverfee ons zou aanraken en ons in staat stellen om werkelijk dat alles te bezitten . . . zouden wij dan blij en gelukkig zijn? zouden wij dan verder wenscheloos zijn? . . .

Zouden wij niet heel spoedig toch weer andere dingen willen verlangen en doodongelukkig zijn . . . omdat we niets meer te verlangen hadden . . . ?!

Het is dit gevoel van het haken naar het onbereikbare dat waarde geeft aan al onze verlangens.

Het is dit gevoel, dat rijke lieden doet uitzien naar de zonderlingste liefhebberijen en hen verzamelingen doet aanleggen van dingen die hun feitelijk maar matig interesseeren . . . als ze maar moeilijk te verkrijgen zijn.

De mensch ziet op tegen moeite en — zonder moeite verliest het leven zijn bekoring. Een vrouwje dat altijd gewend geweest was haar kleeren in de duurste magazijnen uit te zoeken, werd door verlies van fortuin gedwongen zich voor een luttel bedrag per jaar te kleeden.

Wat eerst een onoverkomelijke hinderpaal geleek, werd al spoedig een soort sport, een sport die de inspanning verlangt van vindingrijkheid, handigheid, smaak en persoonlijkheid.

Velen onder ons gaat het aldus en — menigeen heeft uit een tijd van voorbijgaande malaise en inkrimping van het budget een wijze levensles getrokken: Wie met sparen en vergaren en vindingrijkheid een alleszijs

fraai en modieus geheel in de kleding weet te bereiken, zal ook wanneer de betere tijden aanbreeken van deze goede gewoonte niet meer willen afwijken. Met het kledingstuk dat we door onze eigen inspanning, door eigen werk en streven kunnen koop, koop we tevens de herinnering aan ettelijke plannen-vol-verwachting, aan uren van ingespannen arbeid, aan een doel dat we ons gesteld hadden: en het bezit van het kledingstuk hoe fraai dit ook moge zijn, kan nimmer opwegen tegen dat andere, dat zoo oneindig meer waardevol is.

Dat is het heele geheim van karig kleedgeld gecombineerd met tevredenheid!

Fraaie handtasch met chineesch appliqué-werk en kralenborduursel versierd.

En gehaakt kraagje.

Clarkson's haakgaren no. 8: haaknaald no. 5.

Dit kraagje wordt vervaardigd van elf van de volgende, uit 4 toeren bestaande rozetten.

1e toer: 24 kettingsteken, welke men tot een ronding verbindt.

2e toer: 6 kett. st., in den 3en st. gestoken 1 vaste steek; 6 kett. st., als aan het begin.

3e toer: 8 kett. st., 1 vaste st. in de opening, ontstaan door de 6 kett. st. in den vorigen toer; 8 kett. st., als aan 't begin.

4e toer: In iedere opening 4 stokjes.

Om de rozetten te bevestigen haakt men het volgende:

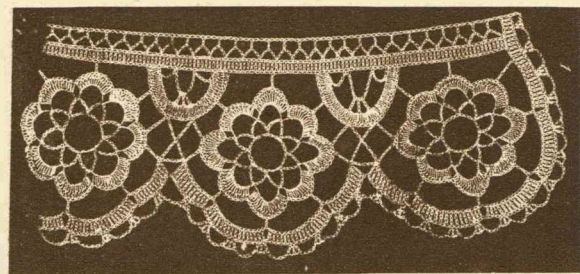
1e toer: 210 kett. steken.

2e toer: 4 kett. st., in den 3en st. gestoken 1 vaste steek; 4 kett. st. als aan het begin.

3e toer: 4 kett. st. in de opening, ontstaan door de 4 kett. st. in den vorigen toer, 1 vaste steek gestoken; 4 kett. st. als aan het begin.

4e toer: 15 vaste steken, 15 stokjes; 15 vaste steken, als aan het begin.

5e toer: 15 vaste steken op de 15 vaste steken des

vorigen toers, 5 kett. st., in den 4en st. gestoken 3 vaste steken, 10 kett. st., in den 4en steek gestoken 3 vaste steken, 5 kett. st.; 15 vaste steken, als aan het begin.

Men breekt nu den draad af en bevestigt dien aan den eersten steek der 5 kett. st., 10 kett. st., 3 stokjes in de opening ontstaan door de 10 kett. st. van den 5en toer, 10 kett. st., 1 vaste steek op den laatsten steek der naaste 5 kett. st., men keert het werk om en in ieder der 2 openingen ontstaan door de 10 kett. st., 20 stokjes, 1 vaste st., op den middelsten steek der 15 vaste steken des 5en toers, 5 kettingsteken; men verbindt die aan het midden van een der schulpjes der rozet. Men herhaalt dit tot alle rozetten zijn gehecht.

Om de rozetten onderling te verbinden gaat men als volgt aan het werk:

Men bevestigt het garen aan een der punten eener rozet (zie afb.). 4 kett. st., 2 vaste steken op het 13e en 14e der 20 stokjes, 5 kett. st., 2 vaste steken op het 8e en 9e der naaste 20 stokjes, 5 kett. st., 2 vaste steken aan de punt eener andere rozet (zie afb.); men keert het werk om, 8 kett. st., 2 vaste steken in de middelste opening van 5 steken, 8 kett. st., 1 vaste steek op de rozet, waar men is begonnen. Men breekt den draad af en herhaalt dit tot alle rozetten verbonden zijn.

Nu werkt men langs het geheele kraagje de volgende 4 toeren.

1e toer: kett. st., aan de punten der rozetten een stokje en op de 2 vaste steken tusschen de rozetten 2 vaste steken.

2e toer: Men vult al de openingen met stokjes.

3e toer: 5 kett. st., in den 8en steek gestoken 2 stokjes in eenen steek, 2 kett. st., 2 stokjes in den naasten steek, 5 kett. st., als aan het begin.

Tramgeneugten.

De Tram - De Schrijver - En de Engel.

In de overvolle tram leunde de schrijver verveeld in een der hoeken. Landerig keek hij naar de neuzen . . . 't Was weer niks . . . allemachtig! — wat 'n snuiten! . . . Wat 'n nare, saaie, onmogelijke kopstukken, — geen een gezicht erbij waar wat in zat! Waren ze nog maar frap-pant leelijk . . . maar ook dat werd hem niet gegund. Naast hem schoof onrustig 'n paffig bleek driejarig kind, dat in een rooden omslagdoek gewikkeld was en bij niemand scheen te behooren; het jongetje had een kerkneus die om de drie minuten opgehaald werd met tetterend misbaar. Verveeld tuurde hij naar de bewasemde ruiten waarvan hier en daar aan den buitenkant haastige gootjes naar beneden lekten als de tram zoevend stil hield — bij een halte kletterden hoorbaar de regendruppels op het dak . . .

„k Blijf net zoo lang in die gekke ring-lijn zitten tot ik iemand vind, die het aankijken waard is,” mopperde de schrijver in zich zelf. Weer dwaalden zijn zoekende oogen onwillig over de bot-starende gezichten-rij, totdat ze zich als met een schok „vasthechten” aan het tengere blondje in den hoek tegenover hem. Z'n hart maakte een „bokkesprong” naar z'n keel . . . Wat 'n hals . . . wat 'n neusje . . . wat 'n oogen . . . wat 'n engel! juichte hij tegen zichzelf . . . Heb ik zitten slapen dat ik dat niet eerder gezien heb — ik ouwe sufkop!! schold hij zichzelf.

Dan viel zijn oog op een lijvig bibliotheekboek in beduimelden band, dat de Engel op schoot hield. Natuurlijk, — dat was 't 'm! Ze had zitten lezen, — het lieve kind. Hij had immers straks alleen den bol van 'r guitige baret gezien . . .

Wat 'n lief snoetje! . . . Wat 'n zoete zus! . . . Waar zou ze heen gaan? . . . 'n gezichtje voor 'n afspraakje! Een novelle spon zich vanzelf in onzichtbare draden van den eenen tramhoek naar den andere . . .

In dwingend kijken poogde de schrijver haar blik te vangen. — Met een betoverenden lach keek ze lang hem — gggrrrrrrt — snoof het ingespeelde kind.

Zielvolle oogen . . . mijmerde de schrijver, — eigenlijk net een figuurtje voor de film. Droomerig poogde hij zich het blonde meisje-met-het-madonna-kopje voor te stellen in allerlei ingewikkelde situaties — in rijken tooi van bont en zijde in een voorname weelde-omgeving van stil-deftige pracht.

Hij merkte niet dat de tram stilstond. Menschen stonden op, schuifelden mekaar-in-den-rug-duwend naar den uitgang.

„Fruit Sjorssie,” snauwde plotseling de Engel en met graaienden greep sleurde zij het wurm-met-de-druipneus van de bank. Illusieeloos tramde de schrijver in de regen-betokkelde tram. — „Volgende halte!” bromde hij onvriendelijk tegen den bezigen conducteur.

Oud Hollandsche Wijsheid.

Een schoone Vrouw is een lieflijke logen;
Een Hel voor de ziel en een Hemel voor de oogen;
Een Vagevuur voor de beurs, een Noodlots quaat,
't Geen de Natuur bemint, maar het Verstand versmaat.

Avondtoilet met overjapon van tango-kleurige crêpe marocain met lange slippers, afgezet met chinchilla banden.

Avondjapon uit citroenkleurig crêpe de chine met veelkleurig kralenborduursel gegarneerd.

DE ROODE BURCH

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

24)

En Pano, de ouwe, woeste kerel, bleef zwijgend op den muur van den Alhambra zitten onder den Velatoren, tot in het Oosten de zon vlam-mend-rood aan den hemel opsteeg. Hij had zijn hand beschutkend boven zijn oogen gelegd, alsof hij het licht niet verdragen kon, en de tranen die in zijn grijzen, warrigen baard vielen, golden het kind, dat hij zoo hard gekastijd had en dat hij toch op zijn manier lief had, al had hij het nooit laten merken.

En nu zou hij ervan moeten scheiden. En in zijn buidel zou het geld klinken, en hij zou een rijk man zijn. Hij, Pano, de oude gitano, een rijk man!

En hij lachte bij deze gedachte, maar zijn lach klonk gemaakt, alsof er in zijn innerlijk iets gebroken was.

Vermoeid stond hij eindelijk op, en met loome schreden liep hij door het dal van de Darro naar het Albaycin, om nog een paar uurtjes in zijn hol in de rotsen te slapen.

Vlammend straalde boven de grillig door cactussen omgeven holwoningen de schitterende zon.

Op denzelfden voormiddag stonden op de plek, waar Don José en Pano hun merkwaardig, nachtelijk onderhoud gehad hadden, Donna Isabella, Gerta von Abercron met haar broer en Rolf von Reedern.

De vier jonge menschen hadden, zooals zij bijna dagelijks deden, een ochtendwandeling gemaakt, en nu beraadslaagde het kleine gezelschap of men de beklimming van den Vela-toren zou wagen.

„Het is lang niet zoo mooi, als wanneer wij hem bij maneschijn bestijgen,” riep Isabella levendig uit. „Ik zou willen, voorstellen om vanavond hierheen te gaan, de bewaakster te wekken en ons dan met het flakkerende kaarslicht de stijle trap op te laten brengen. U kunt niet gelooven, graaf,” vervolgde zij tegen Clemens, „hoe eigenaardig en huiveringwekkend het is als men zijn eigen zwarte schaduw zoo spookachtig langs den muur ziet glijden. Je staat dan boven op de tinnen en onder je slaapt in het licht van de volle maan Granada, als een fata morgana, en de lichten van de stad gloeien als sterren.”

Clemens luisterde geboeid naar de woorden van de jonge Spaansche met de schitterende oogen. Hoe betooverend mooi was Isabella in haar witte japon en met de helroode anjers op haar borst.

„Je behoeft slechts te bevelen, Isabella,” antwoordde hij zacht, „en ik volg je tot aan het einde der wereld.”

„Voorloopig slechts naar mijn heerlijken tuin De los Adarves, dien ik jelui moet laten zien,” lachte zij luid. „De Vela-toren bewaren wij dan voor de wandeling in den maneschijn. Ga je mee?” vroeg zij aan Gerta von Abercron, die schelms lachend in den ouden muur een I en een C kraste.

„Neen,” antwoordde Gerta zonder zich om te draaien, „ik ga nu al met den baron den toren op. 't Is de vraag, of de maan vanavond zal schijnen, en wat men gehad heeft, kan iemand niet meer misloopen. Gaan jelui maar vooruit naar den tuin De los Adarves, wij komen ook gauw.”

Graaf Clemens wierp zijn zuster een dankbaren blik toe, waarvan deze echter geen notitie nam. Toen ging hij met Isabella mee, die reeds eenige passen vooruit was.

Reedern dreigde het kleine, blonde, allerliefste gravinnetje met zijn vinger.

„Was dat met een bedoeling?” vroeg hij, met zijn hoofd naar het zich verwijderende paar wijzend.

„Zoo'n beetje,” antwoordde Gerta lachend. „Maar om 's hemels wil, baron, zet toch niet plotseling zoo'n dooderstig gezicht. Hoe moeten die twee daar elkaar dan vinden, als er voortdurend iemand bij hen is? Nietwaar, dat heb ik netjes voor elkaar gebracht? Ik zou ook veel liever bij maneschijn den Vela-toren op gegaan zijn, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen; laat den klopper eens vallen, wij moeten naar boven.”

„Het schijnt u nu wel vreeselijk zwaar te gaan

vallen, gravinnetje. U is misschien bang, dat u zich daarboven met mij doodelijk vervelen zult?”

Gerta keek een beetje onzeker van ter zijde naar haar begeleider.

„Nu moet ik u zeker nog complimentjes gaan maken ook, baron? Neen, beste vriend, dan zoudt u vergeefs wachten. O, daar is eindelijk de lieve schoone.”

Een oude vrouw met groote, zwarte oogen en zware, gouden ringen in haar ooren rammelde met den sleutelbos. Zonder veel woorden te verspillen, vroeg zij wat de vreemdelingen begeerden. En ook weer zonder veel te spreken besteedde zij met hen de trap.

Gerta's mondje stond ondertusschen geen oogenblik stil; toen zij echter den trans van den toren bereikt hadden, kon ook zij geen woord meer uit brengen. Zwijgend stond zij naast Reedern en keek neer op het met bloemen getooide, door de zon beschenen Granada dat aan haar voeten lag.

„Nu, het is toch, geloof ik, wel de moeite waard,

Een oude vrouw, met groote, zwarte oogen...

zelfs in mijn armzalig gezelschap, gravinnetje?” zei Reedern gekcherend, nadat de wachteres zich verwijderd had. „Zou het in den maneschijn, bij een indigoblauwen nachthemel, misschien mooier geweest zijn?”

Het meisje stak juichend haar armen uit, alsof zij de heele wereld aan haar hart wilde drukken.

„Neen, neen, ik ben zoo gelukkig! Ik zou heel Granada kunnen omarmen!”

„Dan moet u echter lange armen hebben. Stelt u zich liever met mij tevreden!”

„Dat zoudt u wel willen,” pruilde het meisje. „Inderdaad, ik moet zeggen... bescheiden bent u niet.”

„Neen, dat is waar, dat ben ik nooit geweest. Maar zeg eens eerlijk, ben ik niet doodgoed, dat ik zoo maar blindelings doe, wat u wilt?”

Gerta's lippen beefden zachtjes.

„Ach, dat doet u toch maar alleen, omdat ik de zuster van Josa ben. Als Josa er niet was, zoudt u niet eens notitie van mij nemen. Die is nu eenmaal zoo 'voortreffelijk', dat u alles van haar goedkeurt. Maar al jakker ik mij den geheelen dag af, om iets aardigs voor u te doen, dan ziet u het nog niet eens.”

Met moeite teruggehouden tranen sprongen er in haar oogen.

Reedern liet zijn monocle vallen. Plotseling begon hij te begrijpen. Een diepe blos van schrik kwam er op zijn gelaat. Wat was er met dat meisje? Had hij ook bij haar weer wenschen opgewekt, die hij niet kon vervullen?

Reedern was een in den grond bescheiden natuur. Dat hij onlangs in de kinderlijke oogen van Allietta zoo'n warme bewondering, zoo'n grenzenloze teederheid gelezen had, had hem reeds doen schrikken en in

de war gebracht. De zekerheid echter, dat hij ook de jongste zuster van Josa niet onverschillig was, maakte hem onzeker en verlegen, nog ervan afgezien, dat het hem oprecht leed deed.

Hij probeerde het met een grapje op een andere boeg te gooien, maar het meisje was gewoon obstinaat.

„U denkt zeker dat ik het niet weet dat u zich hier met mij doodelijk verveelt? Ik zou ook niet zijn meegegaan, als ik het Clemens niet beloofd had. Wij vertrekken nu spoedig, en dan zou hij graag tegen Isabella willen zeggen...”

Gerta zweeg.

„Wat?” vroeg Rolf, die langzamerhand zijn zelfbeheersching weer terugkreeg.

Gerta bette toornig de tranen van haar wangen.

„Nou, dat hij van haar houdt. Wat men in zoo'n geval zegt.”

Nu begon Reedern luid te lachen.

„Wat jij je al niet voorstelt! Wat denk je dan wel, dat Papa ervan zou zeggen, als alles zoo gebeurde, als jij het in je romantische hoofdje gehaald hebt?”

„Ach wat, laat me met rust. Ik heb heelemaal geen romantisch hoofdje. Als twee menschen van elkaar houden, dan moeten zij ook bij elkaar komen, ondanks alle vaders van de wereld.”

„U zoudt dus heel dapper voor uw liefde vechten?”

„Tot aan mijn laatsten ademtocht.”

„Dan is hij, die eenmaal door u bemind zal worden, wel heel gelukkig te prijzen.”

Onzeker keek het meisje hem aan. De groote witte panama, die haar voorhoofd een weinig beschaduwde, wipte op in den wind, en bezorgde haar veel moeite. Toen zei ze opeens, met een snibbige handbeweging, half trots, half weemoedig: „Ik zal er wel voor oppassen, verliefd te worden. Wat heeft men daar aan? Alleen maar last en verdriet. Kijk maar eens naar Josa. Altijd die eeuwige angst om ieder lachje, om iederen gril van mijnheer haar verloofde. Neen, daar dank ik voor. Ik wil als een vrije vrouw door het leven gaan zonder dien ballast van een man.”

„Goed zoo,” prees Reedern, die zag, hoe dapper Gerta met zichzelf vocht, „dan zijn wij eigenlijk bondgenooten. Ik wil òók niet trouwen. Kunnen wij geen vrienden zijn, gravinnetje? Ja?”

Hij stak Gerta vrij en onbevangen zijn rechterhand toe. Hij keek haar met zijn blauwe oogen, waarin toch zoo'n diep en innig gevoel weerspiegeld was, schalks aan, zoodat Gerta een oogenblik geheel in de war haar oogen neersloeg. Toen echter legde zij, wel is waar nog wat aarzelend, maar toch hartelijk, haar hand in de zijne.

En Rolf bracht de kleine, blanke meisjeshand bijna devoot aan zijn lippen, en een diepe ernst sprak er uit zijn stem, toen hij tegen het meisje zei: „Daar wij nu toch vrienden geworden zijn, vrienden voor het gansche leven, Gerta — moet je, maar ook jij alleen, weten waarom ik wel altijd alleen blijven zal.”

Verschrikt keken de jonge oogen naar hem op. Onwillekeurig drukte Gerta haar beide handen tegen haar hart. Een oogenblik wilde zij uitroepen: „Neen, neen, dat kan ik niet verdragen!” Maar dapper vocht zij tegen haar jong, bevend hart, en zachtjes gaf zij ten antwoord: „Ik weet het al lang, vriend Rolf, het is Josa, waar je van houdt.”

„Sinds de eerste dagen uit mijn jeugd, Gerta, maar het is niet de echte liefde, die hef hare zoekt. Steeds heb ik aanbeddend, bewonderend tot je zuster opgezien, steeds ben ik bezorgd geweest om haar geluk, heb ik ervoor op de bres gestaan, terwijl ook Gisbert een goed vriend van mij is. Misschien zou de wond, die het lot mij sloeg, genezen, als ik wist dat Josa gelukkig was. In het bewustzijn van haar geluk, zou misschien mijn zieke hart kunnen genezen, maar nu ik zie, dat zij lijdt ter wille van haar liefde, nu worden ook mijn oude wonden weer opengerukt.”

Gerta stond met gevouwen handen en staarde in de verte, alsof haar daar een wazig geluk wenkte. Zachtjes zei ze: „Josa is oneindig rijk, dat zij zoo trouw bemind wordt, ja rijk en gelukkig, zelfs in haar leed om Gisbert.” En toen gaf zij Rolf, terwijl zij hem innig en vast aankeek, weer de hand: „Ik dank je voor het geschenk van je vriendschap en je vertrouwen, Rolf, het heeft mij heel trots en gelukkig gemaakt.” Een glimlachje deed haar gezicht weer stralen, maar hij zag toch de heete tranen, die haar wimpers vochtig maakten.

Nu lachte hij, en weer zijn ouden, zorgeloozen toon aanslaand, riep hij uit: „Maar ga nu mee, Gerta, ik ben bang, dat wij ons paartje daar beneden reeds al te lang in den ouden wondertuin alleen gelaten hebben. Nou, als Papa dat wist!”

(Wordt vervolgd)

Tommy: „Vader, wat is een bigamist?”

Vader: „Iemand die twee keer dezelfde fout heeft ge maakt.”

Mevrouw Jansen: „Heeft uw man al vroeg in zijn leven geluk gehad?”

Mevrouw Meyer: „O ja. Hij was pas twee en twintig toen hij mij leerde kennen.”

„Moeder,” zei Wimpie toen hij de visite had goeden dag gezegd, „ik wist reeds voordat ik in de kamer kwam, dat u bezoek hadt.”

„En hoe wist je dat, lieveling,” vroeg de moeder die met haar zoonje wilde pronken.

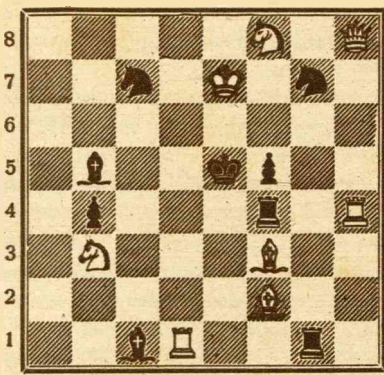
„Ik hoorde dat u uw lieve stem gebruikte.”

Schaken.

PROBLEEM No. 14 (tweezet).

Auteur: G. D. FRIJLINK, Delft.

ZWART. 9 Stukken.

WIT. 8 Stukken.

Br. Indië (no. 8 en 9; wendt U tot J. G. Hartogensis, Regentesselaan 39 te 's-Gravenhage), G. D. Frijlink (no. 9), K. v. Oosten, Magelang, Java (no. 6, 7 en 8; „ook gij, Brutus”?).

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Oplossing probleem No. 13 (tweezet van G. D. Frijlink).

1. Le7 x d8 ♖ mat of 1. Lf3—e2, Ld8 x e7, 2 Df4—c7 ♗ mat, enz.

Wanneer alle stukken „een verdieping” gezakt zijn en looper d8 is geplaatst op e8, is de sleutelzet 1. Lf2—e1. Goede oplossingen ontvangen van: F. C. Hermeler, Amsterdam (no. 12), E. de Korte, Kortgene (no. 12);—wanneer ontvang ik nog eens een bijdrage van U?, Rev. J. Schipper, Cath. Priest te Guntakal,

drie zetten telt — de winstgang niet voor de hand ligt. De lezer(es) probeere eerst eens even zelf de ontleding te vinden en zie dan of deze overeenstemt met de onderstaande:

Wit: 1. 31—27!! 2. 19—13!! en 3. 13 x 33!!
Zwart: 1. 3 x 47, 2. 22 x 42,

Niettegenstaande het motief thans algemeen bekend is, blijft dit toch ook voor onzen tijd nog een geestig stukje. Men vergeet daarbij niet, dat dit motief in Blijdenstein's periode vermoedelijk onbekend was en voor hem en zijn tijdgenooten als origineel gold!

v. D.

De van het winkelen vermoeide dame zank in een stoel en zei: „Ik wil een paar Lodewijk XIV schoenen.”

De bediende bracht een paar en paste ze de dame aan. „Neen,” zei deze toen, „ze zijn te klein. Ik zal een paar Lodewijk XV moeten hebben.”

Toekomstig kamerhuurder: „Is er in deze kamer warm en koud water?”

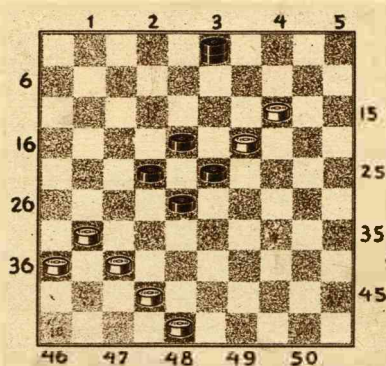
Pensionhoudster: „Zeker! In den zomer warm, en in den winter koud!”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

BLIJDENSTEIN, (± 1838).

No. 38.

Wijlen de Hollandse problemist Blijdenstein, hield in het begin der 19de eeuw de eer van ons land hoog door zijn mooie en toch zoo eenvoudige vraagstukjes. Wij kunnen niet nalaten onzen lezers één daarvan te toonen en zoodoende dit vernuftige probleempje aan de vergetelheid te ontrukken.

Menigeen zou in deze stelling voor wit de winst laten glippen. Het dient dan ook gezegd, dat — hoewel de oplossing slechts

Van ons boekenplankje.

Th. E. C. Keuchenius en Dr. T. C. Tinbergen, *Nederlandsche Lyriek*. — In deze uit twee deelen bestaande bloemlezing is een keur van lyriek bijeengegaaard, als er, naar ons weten, in geen ander verzamelwerk is aan te treffen. Het eerste deel, dat rijk is geïllustreerd, geeft poëzie uit de Middeleeuwen tot aan de Gouden Eeuw; het tweede deel bevat juweelen aan lyriek uit de jaren tusschen 1630 en 1880. Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

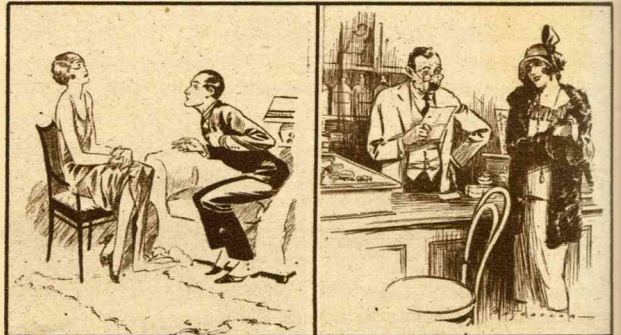
Jaarlijksche Boekenschouw 1924. Deel V. — Deze lustrumuitgave is bijzonder fraai uitgevoerd en bevat talrijke portretten. Voor den boekenvriend een uitgave om dankbaar voor te zijn. — Tilburg, Het Nederlandsche Boekhuis.

B. W. Colenbrander, *De Geschiedenis van den Israëlitischen Godsdienst*. — Dit leesboek voor Vrijzinnig-Godsdienstigen zal zeker zijn weg wel vinden. Het is aantrekkelijk en onderhoudend geschreven. — Groningen, P. Noordhoff.

J. Greshoff, *Latijsche Lente*. — Interessante opstellen over die jongere fransche schrijvers, wier arbeid voor de fransche literatuur van groot belang belooft te worden. Een kostelijk boek voor alle minnaars der fransche cultuur. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Jonge vrouw: „Toen we nog niet getrouwd waren, rookte je nooit in mijn bijzijn.”

Haar man: „En jij droeg nooit pavillotten als je bij mij was.”

Zij (uit de hoogte): „Ik ben vergeten wat je gedaan hebt, maar ik kan het je nooit vergeven!”

Apotheker: „Maar dat is geen recept, dame.”
Zij: „Neen, het is een brief van mijn verloofde — een dokter, maar ik dacht, dat u hem wel voor mij zoudt kunnen ontcijferen.”

VOOR DE JEUGD

CURSUS IN PAPIERVOUWEN.

I.

Op de meest eenvoudige wijze en met heel weinig hulpmiddelen, kunnen we soms prettig beziggehouden worden en heel aardige dingen vervaardigen.

De meesten van jullie weet niet welk leuk speelgoed van een stuk stevig papier kan worden gemaakt, zonder dat men hiervoor lijm of stijfsel nodig heeft, eenvoudig door het op juiste grootte gekniptepapier op een bepaalde wijze te vouwen.

Wij zullen af en toe over het papiervouwen jullie eens het een en ander vertellen en je leeren op welke wijze men hiervan verschillende voorwerpen maakt.

Natuurlijk is deze cursus bedoeld voor de jongere lezers, maar misschien vinden de ouderen het wel zóo aardig, dat ze hun jongere broertjes of zusjes hierin willen helpen.

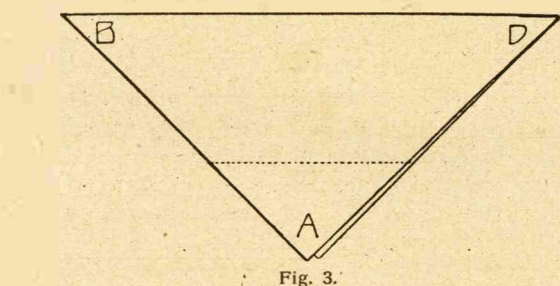

Fig. 3.

We beginnen met een soldatenmuts, die aardig en volstrekt niet moeilijk is.

Gaandeweg zullen we dan overgaan tot het maken van moeilijker opgaven. Zij, die hieraan willen meedoen, raden we aan de lessen van het begin af te volgen.

Voor de soldatenmuts, die we in fig. 1 zien afgebeeld, neemt men een stuk papier ter grootte van 45 cM. in het vierkant (zie fig. 2) en legt den hoek A op den hoek C, waardoor zich een diagonalen vouw vormt, die van B naar D loopt.

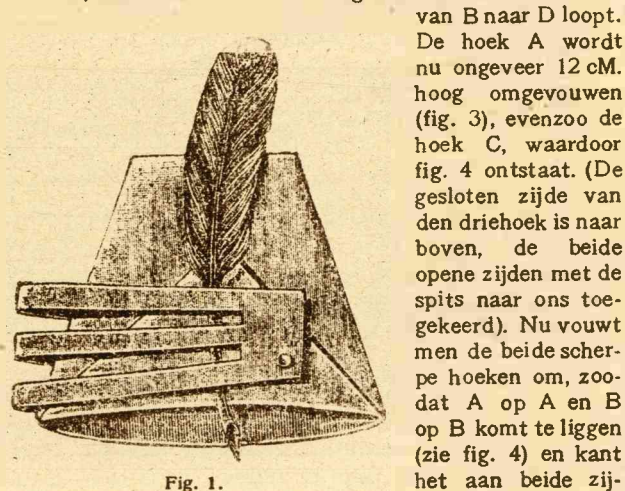

Fig. 1.

door fig. 5 ontstaat. De tweede punt maakt men met een koper pennetje vast. Nu geeft men met een pennemes

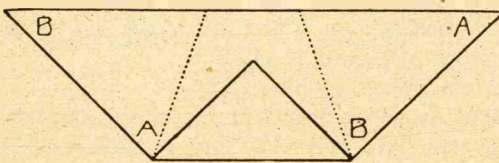

Fig. 4.

aan eene zijde twee dwarse insnijdingen, waardoor 'een pluim of lange veder gestoken' wordt (fig. 6).

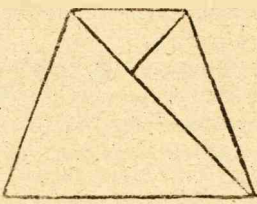

Fig. 5.

Hiermede kan men volstaan. Mooier wordt de muts echter als men er een visier aan bevestigt.

Het visier vervaardigt men van een blad papier, lang

42 cM. en breed 10 cM. Men vouwt dit papier dubbel met de korte zijden op elkander en snijdt hieruit den vorm van het visier, zooals we dien op fig. 7 afgebeeld

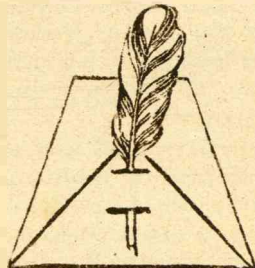

Fig. 6.

zien. Het visier wordt nu aan weerszijden van de muts met twee koperen nijpertjes vastgemaakt. Bij het vastmaken en ombuigen der nijpertjes zet men de muts op

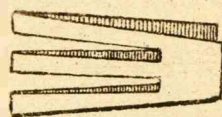

Fig. 7.

de linkerhand, zooals die op het hoofd komt te staan, opdat men het visier op de juiste plaats bevestigt.

ONS BABELHOEKJE.

Neeltje Wobma. — O, wat dom om je oplossing van het vorige prijsraadsel niet in te sturen, toen er zooveel prijzen te winnen waren. Ik zou nu maar trouw blijven meedoen.

Wies. — Als het geluk dient, zullen we je zus ervoor noteeren en met de wenschen van onze hooggeachte nicht rekening houden. Ik ben het in zoover met je eens, dat een flinke wandeling door regen en wind uitstekend is voor den bloedsomloop. Wat je raadsel betreft, ik zal zien of ik het in een anderen vorm kan gieten, en dan moet je het eens aan je oudste zus laten lezen en zien of zij het raden kan. Voor haar straf hoop ik van niet. Je hebt naar het schijnt een goeden litterairen smaak en daarom raad ik je aan eens te lezen: „De laatste Viking” van Johan Bojer, een litterair kunstwerk. Misschien kun je het wel uit een bibliotheek lezen. Zola is niet geschikt voor jonge meisjes, vooral niet in het hollandsch. Heb je voldoende kennis van het fransch om zijn schoonen stijl te bewonderen, dan maakt het een verschil.

Betsie Bossers. — Nog wel gefeliciteerd met je verjaardag, al is het wat laat. Ik heb er niets op tegen dat je je oplossing een dubbel nummer geeft, het bovenste voor de vijf en het onderste voor de tien oplossingen. Alleen wil ik je hierbij opmerken, dat als je het geluk hebt na vijf achtereenvolgende goede oplossingen een troostprijs te ontvangen, dat beide cijfers weer bij 1 beginnen.

Marie Wuiser. — Het berichtje was voor jou bestemd. We hebben nu onze fout hersteld.

OOM TOM.